

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 29 września 1962 r.

Nr 8

SPIS TREŚCI:

	Dział A	Str.
Poz. 95	— uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy	142
Dział B		
Poz. 96	— ustawa z dnia 31 maja 1962 r. Prawo wynalazcze (wyciąg)	148
„ 97	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1962 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i zaseregowania pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia	155
„ 98	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych	155
„ 99	— uchwała Nr 180 Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. zmieniająca uchwałę Nr 191 z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju szkolenia zawodowego w zakładach pracy	159
„ 100	— rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 2 maja 1962 r. w sprawie powoływania na doksztalcanie zawodowe lekarzy dentystów, farmaceutów oraz innych fachowych pracowników z wyższym wykształceniem	159
„ 101	— rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 4 czerwca 1962 r. w sprawie uposażenia pracowników izb morskich	159
„ 102	— zarządzenie Nr 53 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1962 r. w sprawie zmian w wykazach jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych	162
„ 103	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 4 kwietnia 1962 r. zmieniające zarządzenie z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatku specjalnego przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych	163
„ 104	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 maja 1962 r. w sprawie określenia przypadków, w których może być nadany tytuł robotnika wykwalifikowanego bez obowiązku zdawania egzaminu	163
„ 105	— zarządzenie Ministra Finansów z dnia 2 czerwca 1962 r. w sprawie gospodarowania etatami i funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1962	164
„ 106	— pismo okólne Nr 14 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 2 maja 1962 r. w sprawie ustalenia rodzajów stanowisk służbowych, z którymi łączy się odpowiedzialność za gospodarkę w dziedzinie zatrudnienia i płac w przedsiębiorstwach	166
„ 107	— pismo okólne Nr 22 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 26 maja 1962 r. w sprawie podstawy obliczania ryczałtu za przeniesienia służbowe	166
„ 108	— wyjaśnienie Nr 3 Komitetu Pracy i Płac z dnia 3 maja 1962 r. dotyczące interpretacji niektórych postanowień uchwały Nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym	167
„ 109	— wyjaśnienie Nr 4 Komitetu Pracy i Płac z dnia 12 kwietnia 1962 r. w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za część miesiąca pracownikom płatnym miesięcznie	167
„ 110	— wyjaśnienie Nr 5 Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 czerwca 1962 r. w sprawie uposażenia pracowników nauki i pracowników dydaktycznych pełniących funkcje w administracji państwowej	168

DZIAŁ A

95

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW**I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 1 czerwca 1962 r.

w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy.*(Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1962 r. Nr 52, poz. 253)*

Aby zapewnić warunki sprzyjające dalszemu wzrostowi aktywności produkcyjnej załóg, wykonaniu i przekroczeniu zadań planu pięcioletniego 1961—1965 stanowi się, co następuje:

§ 1. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) i kierownicy zakładów pracy działając wspólnie z odpowiednimi instancjami związków zawodowych zapewniać będą organizacyjno-techniczne warunki rozwoju współzawodnictwa pracy, a szczególnie brygad pracy socjalistycznej oraz innych form współzawodnictwa i inicjatywy pracowniczej.

§ 2. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i zarządy główne związków zawodowych ustalają okresowo zasadnicze kierunki rozwoju współzawodnictwa pracy zgodnie z potrzebami poszczególnych branż, gałęzi i zakładów pracy, mając na względzie stale rosnącą aktywność produkcyjną załóg i dążąc do zwiększenia zainteresowania załóg wynikami ekonomicznymi.

2. Kierunki te powinny w szczególności uwzględniać obniżenie kosztów własnych, oszczędności na materiałach i surowcach, wzrost wydajności pracy, poprawę jakości, organizacji pracy i rytmiczności produkcji, rozwijanie i rozszerzanie produkcji eksportowej i antyimportowej, podnoszenie kwalifikacji, wdrażanie nowej techniki, poprawę warunków socjalno-bytowych i kulturalnych oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 3. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) zapewnią wykorzystanie w skali gałęzi i branż postępowych metod produkcji i organizacji pracy zastosowanych przez przodujących robotników, majstrów i inżynierów oraz brygady i oddziały (wydziały) pracy socjalistycznej.

§ 4. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), dyrektorzy zjednoczeń (jednostek równorzędnych) oraz wszystkie instancje związków zawodowych powinny upowszechniać i popularyzować osiągnięcia przodujących zakładów pracy, brygad i poszczególnych uczestników współzawodnictwa.

§ 5. 1. Kierownicy zakładów pracy zapewnią odpowiednie warunki organizacyjne sprzyjające udziałowi załogi w socjalistycznym współzawodnictwie pracy.

W tym celu obowiązani są:

1) informować załogę o planowanych zadaniach zakładu pracy i omawiać je z załogą w taki sposób, aby uczestnicy współzawodnictwa pra-

cy mogli wiązać podejmowane przez siebie zobowiązania z zadaniami planu w sposób zmierzający do wykonania i przekroczenia założonych planem wskaźników;

2) okresowo informować załogę o osiągniętych wynikach techniczno-ekonomicznych zakładu pracy i oddziałów produkcyjnych w porównaniu ze wskaźnikami osiągniętymi przez inne zakłady tych samych branż w kraju i za granicą;

3) rozpatrywać najpóźniej w ciągu jednego miesiąca od zgłoszenia, udzielać zainteresowanym odpowiedzi i realizować zgłaszane na poradach wytwórczych i w innym trybie wnioski i postulaty pracowników, zmierzające do usprawnienia organizacji pracy, rozwoju techniki, wzrostu produkcji i poprawy warunków socjalno-bytowych oraz wyeliminowania prac uciążliwych i szkodliwych dla zdrowia;

4) usuwać wszelkie inne przeszkody hamujące realizację podjętych we współzawodnictwie zobowiązań;

5) współdziałać z radą zakładową w zakresie upowszechniania i popularyzacji przodujących metod pracy oraz osiągnięć przodowników i racjonalizatorów;

6) umożliwiać i ułatwiać pracownikom udział we wszystkich formach szkolenia podnoszących ich kwalifikacje zawodowe oraz wiedzę ogólną, biorąc szczególnie pod uwagę zapewnienie warunków wykonania podjętych przez członków brygad pracy socjalistycznej zobowiązań dotyczących podnoszenia kwalifikacji.

2. Obowiązki kierowników zakładów pracy, o których mowa w ust. 1, ciążyą odpowiednio na kierownikach poszczególnych komórek organizacyjnych zakładów, włącznie z mistrzami i brygadzystami.

§ 6. 1. Szczegółowe wytyczne w zakresie kierunków rozwoju, zadań i form współzawodnictwa pracy ustala konferencja samorządu robotniczego na podstawie wniosków rady zakładowej i rady robotniczej, opracowanych przy udziale przedstawicieli: kierownika zakładu pracy, komisji współzawodnictwa pracy, zakładowego koła Naczelnej Organizacji Technicznej, organizacji Związku Młodzieży Socjalistycznej.

2. Przy ustalaniu wytycznych, o których mowa w ust. 1, należy brać pod uwagę rozwój współzawodnictwa zespołowego w oparciu o konkretne zobowiązania poszczególnych członków zespołów, a przede wszystkim rozwój współzawodnictwa o tytuł „Brygady Pracy Socjalistycznej“

oraz o tytuł „Oddziału (Wydziału) Pracy Socjalistycznej“.

3. Kierunki rozwoju, zadania i formy współzawodnictwa pracy ustalane przez konferencję samorządu robotniczego powinny być omówione na naradach wytwórczych.

§ 7. 1. Kierownicy zakładów pracy obowiązani są współdziałać z radami zakładowymi przy powoływaniu przez te rady zakładowych komisji współzawodnictwa pracy, a w większych zakładach również wydziałowych komisji współzawodnictwa pracy.

2. Kierownik zakładu pracy lub delegowany przez niego przedstawiciel uczestniczy w komisjach, o których mowa w ust. 1, i dostarcza im w ustalonych terminach materiały informacyjne potrzebne dla oceny wyników współzawodnictwa.

§ 8. 1. Współzawodnictwo wewnątrzzakładowe powinno stanowić podstawę do organizowania i rozwijania współzawodnictwa międzyzakładowego. Przystąpienie zakładu do współzawodnictwa międzyzakładowego następuje w drodze podjęcia uchwały przez konferencję samorządu robotniczego. Odpis podjętej w tej sprawie uchwały przesyła zakład do zjednoczenia branżowego i zarządu głównego związku zawodowego.

2. Konferencja samorządu robotniczego podejmuje uchwałę, o której mowa w ust. 1, opierając się na postanowieniach zapadłych na naradach wytwórczych w oddziałach produkcyjnych.

3. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wspólnie z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych i w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustalają odpowiednie dla danego resortu kryteria i formy, okresy i terminy oceny oraz podsumowania wyników współzawodnictwa międzyzakładowego. Przy współzawodnictwie o sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych okres ten powinien być nie krótszy niż pół roku.

4. Przy ocenie wyników współzawodnictwa należy również brać pod uwagę osiągnięcia w dziedzinie poprawy warunków socjalno-bytowych oraz stan bezpieczeństwa i higieny pracy. Zakłady, w których pogorszył się stan bezpieczeństwa i higieny pracy w porównaniu z okresem poprzednim, nie mogą być brane pod uwagę przy wyróżnieniach.

§ 9. 1. Za najlepsze wyniki osiągnięte we współzawodnictwie przyznaje się wyróżnienia i nagrody.

2. Przewodzącym pracownikom i zespołom powinny być wręczane listy pochwalne i dyplomy, a nazwiska przewodzących pracowników powinny być wpisywane do księgi honorowej zakładu bądź podane do wiadomości załogi w sposób przyjęty w zakładzie.

3. Pracownikom, którzy osiągnęli wybitne, wyróżniające ich w brygadach i zespołach wyniki w produkcji, a jednocześnie systematycznie podnoszą wykształcenie ogólne i zawodowe oraz służą za przykład współzawodnictwa w kolektywie, może być nadany tytuł i odznaka „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ wraz z dyplomem. Dotyczy to

również przewodzących pracowników, którzy ze względu na organizację pracy i charakter produkcji pracują indywidualnie.

4. Pracownikom posiadającym tytuł „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“, którzy systematycznie podejmują i realizują zobowiązania, a osiągane przez nich rezultaty stawiają ich w rzędzie przewodzących i najlepszych pracowników w zakładzie, można nadać tytuł i odznakę „Zasłużonego Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ wraz z dyplomem.

5. Tryb nadawania tytułu „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ i „Zasłużonego Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ określa uchwała Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych i Prezydium Komitetu Centralnego Związku Młodzieży Socjalistycznej z dnia 22 marca 1962 r.

6. Odznaki i dyplomy „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ i „Zasłużonego Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ nadaje minister (kierownik urzędu centralnego) w porozumieniu z prezydium zarządu głównego związku zawodowego w trybie określonym w załączniku nr 1 do niniejszej uchwały.

7. Nazwiska i imiona osób, którym nadano odznakę i dyplom „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ i „Zasłużonego Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“, ogłasza się w dzienniku urzędowym właściwego ministerstwa.

8. Pozbawienie tytułu, odznaki i dyplomu może nastąpić w razie systematycznego pogarszania wyników pracy bądź zachowania się niezgodnego z mianem „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“.

9. Pozbawienie tytułu, odznaki i dyplomu następuje w takim samym trybie jak nadanie.

10. Wzór odznaki, dyplomu i legitymacji „Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ i „Zasłużonego Przewodzącego Socjalistycznej Pracy“ określa załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

11. Kierownik zakładu pracy i samorząd robotniczy może również w trybie przewidzianym obowiązującymi przepisami wystąpić o odznaczenie państwowe dla pracownika wyróżniającego się szczególnymi osiągnięciami we współzawodnictwie.

§ 10. Kierownicy zakładów pracy, instancje związków zawodowych i samorząd robotniczy powinni dbać, aby przewodzącym we współzawodnictwie zespołowo i indywidualnie wręczane były proporce, dyplomy, jak również przyznawane nagrody w formie pieniężnej i rzeczowej.

§ 11. 1. Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych upoważniają Prezesa Rady Ministrów i Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych do nadawania sztandarów przechodnich Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych, dyplomów uznania oraz odpowiednich nagród załogom, które uzyskały najlepsze wyniki w międzyzakładowym współzawodnictwie pracy w resortach określonych w załączniku nr 3 do niniejszej uchwały.

2. Prezes Rady Ministrów i Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych są upoważnieni, w uzasadnionych przypadkach, na wniosek zainteresowanych ministrów i zarządów głównych

związków zawodowych, do rozszerzenia ilości sztandarów przechodnich Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych.

3. Wniosek o przyznanie sztandaru przechodniego Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych przedstawia właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) wraz z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego do decyzji Prezesa Rady Ministrów i Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

4. Sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych wręcza Prezes Rady Ministrów i Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych lub z ich upoważnienia właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) i członek Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

5. Zakład pracy, którego załoga zdobyła kolejno trzykrotnie sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych lub pięciokrotnie niekolejno, zatrzymuje sztandar na własność i otrzymuje nagrodę specjalną Prezesa Rady Ministrów i Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

6. W związku ze zdobyciem sztandaru na własność właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego może wystąpić o odznaczenie państwowe dla zakładu pracy niezależnie od wystąpienia o odznaczenia państwowe dla wyróżniających się we współzawodnictwie pracowników zakładu pracy.

7. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w porozumieniu z zarządem głównym związku zawodowego może za zgodą Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych wystąpić również do Rady Państwa o odznaczenie państwowe dla zakładu pracy z okazji ważnej rocznicy państwowej lub innej, jeżeli ogólne wyniki w zakresie produkcji, gospodarki, ochrony zdrowia pracowników w zakładzie, pracy społeczno-wychowawczej, rozwoju brygad i oddziałów pracy socjalistycznej kwalifikują przedsiębiorstwo na to wyróżnienie.

§ 12. 1. Upoważnia się ministrów i właściwe zarządy główne związków zawodowych do fundowania sztandarów przechodnich ministerstw (urzędów centralnych) i zarządów głównych związków zawodowych, nadawanych przedsiębiorstwom lub zakładom, które zdobędą pierwsze miejsce we współzawodnictwie w poszczególnych branżach, łącznie z dyplomami i odpowiednimi nagrodami pieniężnymi.

2. Przy nadawaniu sztandarów ministerstwa i zarządu głównego związku zawodowego powinny być również uwzględnione zakłady, które zajęły dalsze miejsca we współzawodnictwie o sztandary przechodnie Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych.

3. Właściwi ministrowie wspólnie z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych określają zasady i tryb nadawania sztandarów przechodnich ministerstw i zarządów głównych związków zawodowych oraz wysokość nagród związanych z ich nadaniem, w ramach przyznawanych

na ten cel funduszy. Sztandary te wręcza właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) oraz przewodniczący zarządu głównego odpowiedniego związku zawodowego lub z ich upoważnienia członkowie kierownictwa resortu i prezydium zarządu głównego związku zawodowego.

4. Dla najlepszych wydziałów, oddziałów, brygad (zespołów) wyróżniających się we współzawodnictwie w skali branży mogą być nadawane proporce przechodnie oraz dyplomy i nagrody pieniężne.

5. Kolegia ministerstw (urzędów centralnych) i zjednoczeń (jednostek równorzędnych) wspólnie z branżowymi związkami zawodowymi powinny raz na pół roku dokonywać oceny rozwoju współzawodnictwa pracy i jego społeczno-wychowawczego wpływu na załogi zakładów pracy.

§ 13. 1. Przedsiębiorstwom lub zakładom przemysłu terenowego, przemysłu terenowego materiałów budowlanych i przedsiębiorstwom terenowym budownictwa oraz przedsiębiorstwom rolnym, które zdobędą pierwsze miejsce we współzawodnictwie, mogą być nadane sztandary przechodnie prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) i zarządów głównych lub okręgowych związków zawodowych wraz z dyplomami i nagrodami pieniężnymi.

2. Zasady i tryb nadawania sztandarów przechodnich oraz wysokość nagród związanych z ich nadaniem określa właściwi przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z zarządami głównymi lub okręgowymi związków zawodowych w ramach przyznawanych na ten cel funduszy i w oparciu o ustalone przez ministrów nadzorujących poszczególne działy gospodarki terenowej oraz zarządy główne właściwych związków zawodowych główne zasady nadawania sztandarów przechodnich, kierunki rozwoju oraz kryteria i formy oceny wyników współzawodnictwa pracy. Sztandary te wręcza przewodniczący prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) i przewodniczący zarządu głównego bądź okręgowego odpowiedniego związku zawodowego lub z ich upoważnienia członek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) i członek prezydium zarządu głównego lub okręgowego odpowiedniego związku zawodowego.

§ 14. O rozdziale nagrody pieniężnej związanej z nadaniem sztandaru przechodniego między zespoły i brygady albo o przeznaczeniu jej w części lub całości na inne społecznie uzasadnione cele decyduje w przedsiębiorstwie konferencja samorządu robotniczego (konferencja ekonomiczna), a w zakładach pracy nie objętych działalnością samorządu robotniczego rada zakładowa w porozumieniu z kierownikiem zakładu pracy i komitetem zakładowym Związku Młodzieży Socjalistycznej lub zarządem koła Związku Młodzieży Wiejskiej.

§ 15. Zachowuje się dotychczasowe wzory sztandarów, proporców i dyplomów.

§ 16. 1. Nagrody w formie pieniężnej lub rzeczowej za wyniki osiągnięte we współzawodnictwie wewnątrzzakładowym mogą być przyznawane:

- a) w przedsiębiorstwach objętych przepisami o tworzeniu funduszu zakładowego — z funduszu zakładowego w ramach kwot przeznaczonych na nagrody i świadczenia dla pracowników, w granicach określonych uchwałą konferencji samorządu robotniczego (konferencji ekonomicznej),
- b) w przedsiębiorstwach, w których zamiast funduszu zakładowego utworzony jest fundusz na nagrody za osiągnięcia ekonomiczne — z tego funduszu w granicach określonych uchwałą konferencji samorządu robotniczego (konferencji ekonomicznej),
- c) w pozostałych przedsiębiorstwach, w których tworzony jest fundusz nagród w wysokości 0,7% (lub wyższy) planowanego funduszu płac — ze środków funduszu nagród.

2. Nagrody za wyniki osiągnięte we współzawodnictwie międzyzakładowym przyznawane są z funduszu nagród, którego wysokość ustala co-roczenie Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.

3. Na finansowanie wydatków związanych z propagandą i popularyzacją współzawodnictwa zakład pracy może wydatkować ze środków obrotowych kwotę w wysokości nie przekraczającej 0,05% planowanego funduszu płac. W wyjątkowo uzasadnionych przypadkach zjednoczenie (jednostka równorzędna) może na wniosek zakładu pracy wyrazić zgodę na podwyższenie tej kwoty do 0,1% planowanego funduszu płac.

§ 17. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) wspólnie z zarządami głównymi związków zawodowych oraz przewodniczącymi prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) wspólnie z zarządami okręgowymi związków zawodowych do dokonywania okresowych analiz realizacji przepisów uchwały w podległych jednostkach.

§ 18. Wykonanie uchwały porucza się wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i przewodniczącym prezydiów wojewódz-

kich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), działającym w tym zakresie wspólnie z odpowiednimi instancjami związków zawodowych.

§ 19. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym działającym wspólnie z odpowiednimi zarządami głównymi związków zawodowych dostosowanie zasad współzawodnictwa pracy do przepisów niniejszej uchwały.

§ 20. 1. Tracą moc przepisy w zakresie unormowanym niniejszą uchwałą.

2. W szczególności tracą moc:

- a) uchwała Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1949 r. w sprawie ustanowienia odznaki „Przodownika Pracy” oraz odznaki i dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy” (Monitor Polski Nr A-46, poz. 626 z późniejszymi zmianami),
- b) uchwała Rady Ministrów z dnia 3 marca 1950 r. w sprawie wzorów, trybu wręczenia, sposobu noszenia i trybu pozbawiania odznak: „Przodownika Pracy” i „Zasłużonego Przodownika Pracy” oraz dyplomu „Zasłużonego Przodownika Pracy” (Monitor Polski Nr A-29, poz. 337 z późniejszymi zmianami),
- c) uchwała nr 57 Prezydium Rządu z dnia 16 lutego 1952 r. w sprawie pogłębienia współpracy organów administracji gospodarczej ze związkami zawodowymi w zakresie rozwijania socjalistycznego współzawodnictwa pracy (Monitor Polski Nr A-21, poz. 253),
- d) uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 5 marca 1959 r. w sprawie nadawania sztandarów przechodnich Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz sztandarów przechodnich ministerstw i zarządów głównych związków zawodowych załogom, które uzyskały najlepsze wyniki we współzawodnictwie pracy (Monitor Polski Nr 22, poz. 96).

§ 21. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych: *I. Loga-Sowiński*

Załączniki do uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 1 czerwca 1962 r. (poz. 253).

Załącznik nr 1.

TRYB NADAWANIA ODZNAK I DYPLOMÓW „PRZODOWNIKA SOCJALISTYCZNEJ PRACY” i „ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA SOCJALISTYCZNEJ PRACY”

Oznakę (wraz z legitymacją) i dyplom „Przodownika Socjalistycznej Pracy” oraz „Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy” nadaje właściwy minister w porozumieniu z prezydium zarządu głównego branżowego związku zawodowego na wniosek zarządu okręgowego

związku zawodowego i komitetu wojewódzkiego Związku Młodzieży Socjalistycznej.

Ministerstwa prowadzą ewidencję wydanych odznak i dyplomów oddzielnie dla „Przodowników Socjalistycznej Pracy” oraz dla „Zasłużonych Przodowników Socjalistycznej Pracy” według jednolitego wzoru:

Lp.	Imię i nazwisko	Zakład pracy	Zjednoczenie	Data nadania odznaki i dyplomu

Liczba porządkowa ewidencji powinna być zgodna z numerem wydanej legitymacji.

Załącznik nr 2.

WZORY ODZNAK, DYPLOMÓW I LEGITYMACJI „PRZODOWNIKA SOCJALISTYCZNEJ PRACY” i „ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA SOCJALISTYCZNEJ PRACY”

A. Wzory odznak:

1. Przodownika Socjalistycznej Pracy.

Odznaka „Przodownika Socjalistycznej Pracy” wyobraża gwiazdę siedmioramienną o \varnothing 35 mm. Każde ramię gwiazdy tworzy dziewięć promieni okrągłych tępo zakończonych. Ramiona-promienie gwiazdy wiąże koło, wznoszące się nad poziom promieni, w którego otoku na białej emalii umieszczony jest literami srebrzonymi napis „Przodownikowi Socjalistycznej Pracy”. W środku na czerwonej emalii nałożony jest profil górnik — podobna Pstrowskiego — zwrócony w lewą stronę. Odznaka oprócz części środkowej jest puklowana i posiada na odwrocie przylutowany gwint z nakrętką. Odznaka tłoczona jest z tombaku — srebrzona, profil Pstrowskiego oksydowany, promienie i otoki polerowane.

2. Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy.

Odznaka „Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy” wyobraża gwiazdę siedmioramienną o \varnothing 35 mm. Każde ramię gwiazdy tworzy dziewięć promieni okrągłych tępo zakończonych. Ramiona-promienie gwiazdy wiąże koło, wznoszące się nad poziom promieni, w którego otoku na białej emalii umieszczony jest napis złotymi literami: „Zasłużonemu Przodownikowi Socjalistycznej Pracy”. W środku na czerwonej emalii nałożony jest profil górnik — podobna Pstrowskiego — zwrócony w lewą stronę. Odznaka oprócz części środkowej jest puklowana i posiada na odwrocie przylutowany gwint z nakrętką. Odznaka tłoczona jest z tombaku — złocena, profil Pstrowskiego srebrzony — oksydowany, promienie i otoki okalające napis — polerowane.

B. Wzory dyplomów:

1. Przodownika Socjalistycznej Pracy.

Wizerunek odznaki

D Y P L O M

PRZODOWNIKA SOCJALISTYCZNEJ PRACY

Na podstawie uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy (Monitor Polski Nr 52, poz. 253) w uznaniu zasług za osiągnięcia w pracy

n a d a j ę

Obywatelowi(lce)

urodzonemu(ej) dnia roku

odznakę „Przodownika Socjalistycznej Pracy”

Przewodniczący
Zarządu Głównego Związku Zawodowego

Minister

Warszawa, dnia 196..... r.

Pieczęć

Nr dyplomu

2. Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy.

Wizerunek odznaki

D Y P L O M

ZASŁUŻONEGO PRZODOWNIKA SOCJALISTYCZNEJ PRACY

Na podstawie uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 1 czerwca 1962 r. w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy (Monitor Polski Nr 52, poz. 253) w uznaniu zasług za osiągnięcia w pracy

n a d a j ę

Obywatelowi(ice)

urodzonemu(ej) dnia roku

odznakę „Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy”

Przewodniczący
Zarządu Głównego Związku Zawodowego

Minister

Warszawa, dnia 196..... r.

Pieczęć

Nr dyplomu

C. Wzór legitymacji

Ministerstwo

Na podstawie decyzji z dnia

n a d a j ę

Ob.

urodzon.

odznakę

Przewodniczący
Zarządu Głównego
Związku Zawodowego

Minister

Pieczęć

Warszawa, dnia

LEGITYMACJA

Nr

Na poprzedniej stronie okładki legitymacji wytłoczony jest wzór odznaki „Przodownika Socjalistycznej Pracy” bądź „Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy”.

Okładka legitymacji „Przodownika Socjalistycznej Pracy” jest koloru brązowego, okładka zaś legitymacji „Zasłużonego Przodownika Socjalistycznej Pracy” jest koloru czerwonego.

Wymiary legitymacji (otwartej) wynoszą 134 mm X 90 mm.

Załącznik nr 3.

SZTANDARY PRZECHODNIE RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Ministerstwo

Przedsiębiorstwa, których załogi mogą ubiegać się o sztandar przechodni Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych

1. Górnictwa i Energetyki	1) dla najlepszej załogi	kopalń
	2) " " "	elektrowni, zakładów energetycznych
2. Przemysłu Ciężkiego	1) dla najlepszej załogi	hut żelaza i stali
	2) " " "	w przemyśle metalowym
	3) " " "	hut metali nieżelaznych
3. Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	1) dla najlepszej załogi	przedsiębiorstw ogólnobudowlanych
	2) " " "	przedsiębiorstw specjalistycznych
	3) " " "	w przemyśle cementowym
	4) " " "	w przemyśle materiałów budowlanych
4. Przemysłu Chemicznego	dla najlepszej załogi	w przemyśle chemicznym
5. Przemysłu Lekkiego	1) dla najlepszej załogi	w przemyśle skórzanym
	2) " " "	w przemyśle włókienniczym
6. Komunikacji	1) dla najlepszej załogi	dyrekcji okręgowych kolei państwowych
	2) " " "	w przedsiębiorstwach transportu drogowego i lotniczego
7. Żeglugi	dla najlepszej załogi	przedsiębiorstw w resorcie żeglugi
8. Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	dla najlepszej załogi	w przemyśle drzewnym
9. Przemysłu Spożywczego i Skupu	1) dla najlepszej załogi	w przemyśle cukrowniczym
	2) " " "	w przemyśle mięsny
10. Rolnictwa	dla najlepszej załogi	przedsiębiorstw w resorcie rolnictwa
11. Handlu Wewnętrznego	dla najlepszej załogi	przedsiębiorstw w resorcie handlu wewnętrznego
12. Łączności	dla najlepszej załogi	dyrekcji okręgów poczty i telekomunikacji

DZIAŁ B

96

USTAWA

z dnia 31 maja 1962 r.

Prawo wynalazcze.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 czerwca 1962 r. Nr 33, poz. 156)

(Wyciąg)

DZIAŁ I**Przepisy ogólne.****Rozdział 1.****Przepisy wstępne.**

- 3) sposobów leczenia chorób w dziedzinie medycyny i weterynarii oraz ochrony roślin,
- 4) ulepszeń z dziedziny organizacji administracji.

Art. 3. Przepisy niniejszego prawa nie naruszają postanowień zawartych w umowach międzynarodowych.

Art. 4. Obywatele państw obcych korzystają z uprawnień w zakresie wynalazczości na podstawie umów międzynarodowych obowiązujących Polską Rzeczpospolitą Ludową lub na zasadzie wzajemności.

Rozdział 2.**Organizacja spraw wynalazczości.**

Art. 5. 1. Wynalazczość, jako twórcza praca i istotny czynnik postępu technicznego i rozwoju

Art. 1. 1. Prawo wynalazcze normuje stosunki w zakresie: wynalazków, wzorów użytkowych i projektów racjonalizatorskich.

2. Używane w dalszych przepisach niniejszego prawa określenie „projekty wynalazcze“ oznacza wynalazki, wzory użytkowe i projekty racjonalizatorskie.

Art. 2. Przepisów niniejszego prawa nie stosuje się do:

- 1) naukowych zasad i naukowych odkryć,
- 2) nowych odmian i gatunków roślin i zwierząt,

gospodarki narodowej, korzysta ze szczególnego poparcia Państwa.

2. Jednostki państwowe udzielają obywatelom pomocy w ich pracach nad projektami wynalazczymi w zakresie określonym przez ustawy. Pomocy udzielają również organizacje spółdzielcze, samorządowe oraz inne organizacje społeczne prowadzące działalność gospodarczą.

3. Związki zawodowe, stowarzyszenia techniczne, kluby techniki i racjonalizacji oraz inne organizacje społeczne, do których zakresu działania należą sprawy popierania wynalazczości, udzielają twórcom projektów wynalazczych pomocy zgodnie ze swymi statutami i regulaminami oraz przepisami niniejszego prawa.

Art. 6. 1. Do organizowania i koordynowania spraw wynalazczości oraz do kierowania tymi sprawami powołane są stosownie do swojej właściwości: Komitet do Spraw Techniki i inne naczelné organy administracji państwowej, Urząd Patentowy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i inne urzędy centralne, terenowe organy administracji państwowej i inne państwowe jednostki organizacyjne, przedsiębiorstwa państwowe i jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami oraz organizacje spółdzielcze, zawodowe i inne społeczne.

2. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych określi zasady organizowania, kierownictwa i koordynacji spraw wynalazczości przez państwowe jednostki organizacyjne i ich współpracę w tym zakresie ze związkami zawodowymi, stowarzyszeniami technicznymi i innymi organizacjami społecznymi.

Art. 7. 1. W uzasadnionych przypadkach jednostki gospodarki uspołecznionej mogą zlecać rozwiązywanie określonych zagadnień w zakresie wynalazczości brygadom racjonalizatorskim lub poszczególnym osobom.

2. Rada Ministrów wspólnie z Centralną Radą Związków Zawodowych, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych, określi zasady tworzenia przez jednostki państwowe brygad racjonalizatorskich, ich działalności oraz zlecania im zadań z zakresu wynalazczości.

3. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych określi zasady zawierania z poszczególnymi osobami umów w sprawie prac z zakresu wynalazczości.

Art. 8. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych określi zasady i sposób finansowania rozwoju i realizacji wynalazczości w gospodarce uspołecznionej.

Rozdział 3.

Obowiązki i prawa twórców projektów wynalazczych.

Art. 9. Twórca projektu wynalazczego ma prawo, a w razie potrzeby i obowiązek uczestniczenia w pracach związanych z oceną przydatności, badaniami i realizacją w jednostce gospodarki uspołecznionej jego projektu.

Art. 10. Jeżeli twórca projektu wynalazczego nie jest zatrudniony w jednostce gospodarki uspołecznionej, która projekt realizuje, służy mu prawo żądania zawarcia z nim umowy uczestniczenia w pracach wskazanych w art. 9. Ponadto służy mu prawo bezpłatnego urlopu w jego miejscu pracy na okres trwania tej umowy, przy zachowaniu wszystkich dodatkowych świadczeń, przysługujących mu w tym miejscu pracy. Okres urlopu bezpłatnego zalicza się do okresu zatrudnienia w miejscu stałego zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień, uzależnionych od ilości lat pracy albo od ciągłości pracy w danym zawodzie lub służbie, bądź w szczególnych warunkach, od których zależy nabycie tych uprawnień. Jednocześnie twórca zachowuje ciągłość pracy w zakresie uprawnień urlopowych i uprawnienia do świadczeń z ubezpieczenia rodzinnego w jednostce realizującej projekt wynalazczy.

Art. 11. 1. Twórcy projektu wynalazczego służy, na warunkach określonych przepisami niniejszego prawa, uprawnienie do patentu, świadectwa ochronnego, świadectwa autorskiego lub świadectwa racjonalizatorskiego oraz prawo do wynagrodzenia.

2. Twórcy projektu wynalazczego służy prawo, aby wymieniono go w opisach, rejestrach oraz w innych dokumentach i publikacjach jako twórcę projektu.

Art. 12. Rada Ministrów wspólnie z Centralną Radą Związków Zawodowych po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych wyda przepisy dotyczące obowiązków i praw twórców projektów wynalazczych, udzielania pomocy klubom techniki i racjonalizacji oraz przepisy w sprawie wykonania postanowień art. 9—11.

DZIAŁ II.

Wynalazki.

Rozdział 1.

Patent. Świadectwo autorskie.

Art. 13. Za wynalazek uważa się nowe rozwiązanie zagadnienia technicznego, nadające się do zastosowania w gospodarce narodowej lub w zakresie obrony Państwa albo mogące nadawać się do zastosowania po powstaniu odpowiednich warunków.

Art. 14. 1. Autorstwo wynalazku przysługuje jego twórcy lub współtwórcom.

2. Nie uważa się za współtwórcę wynalazku osoby, która udzieliła tylko pomocy przy dokonywaniu wynalazku, nie zmieniając istoty projektu wynalazku.

3. Autorstwo wynalazku stwierdza się przez wydanie świadectwa autorskiego twórcy lub współtwórcom.

4. Jeżeli wynalazek został już uprzednio opatentowany lub zarejestrowany za granicą, świadectwo autorskie wydaje się tylko na wniosek zgłaszającego.

Art. 16. 1. Właściwym do wydawania świadectw autorskich oraz dokumentów patentowych jest Urząd Patentowy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, zwany dalej „Urzędem Patentowym“.

2. Patenty oraz świadectwa autorskie na wynalazki wpisuje się do rejestru patentowego.

Art. 17. 1. Patent i świadectwo autorskie mogą być ważnie uzyskane tylko na wynalazek nowy.

2. Wynalazku nie uważa się za nowy, jeśli przed datą, według której oznacza się pierwszeństwo do uzyskania patentu, został w Polsce lub za granicą podany do wiadomości powszechnej albo był w Polsce jawnie stosowany lub wystawiony na widok publiczny w sposób ujawniający dla znawcy dostateczne dane do stosowania tego wynalazku.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, gdy ujawnienie wynalazku nastąpiło w okresie sześciu miesięcy przed zgłoszeniem go w Urzędzie Patentowym w związku ze zgłoszeniem tego wynalazku w jednostce gospodarki społecznej.

Art. 18. 1. Patentów nie udziela się oraz świadectw autorskich nie wydaje się na:

- 1) wynalazki, których stosowanie byłoby sprzeczne z obowiązującym prawem lub porządkiem społecznym,
- 2) środki żywności, środki farmaceutyczne i wytwory otrzymywane na drodze chemicznej.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie ogranicza możliwości udzielenia patentu oraz wydania świadectwa autorskiego na sposoby wytwarzania środków żywności i środków farmaceutycznych oraz wytworów otrzymywanych na drodze chemicznej. Za taki sposób wytwarzania środków żywności i środków farmaceutycznych nie uważa się zmieszania znanych składników.

Art. 20. 1. Kto posiada patent na wynalazek, może uzyskać patent dodatkowy dla ulepszeń lub uzupełnień tego wynalazku, jeżeli te ulepszenia lub uzupełnienia posiadają cechy wynalazku, a nie mogą być stosowane samoistnie. Można również uzyskać patent dodatkowy do już otrzymanego patentu dodatkowego.

2. Patent dodatkowy traci moc razem z patentem głównym. Jeżeli jednak patent główny traci moc z przyczyny nie wpływającej na wynalazek objęty patentem dodatkowym, pierwszy patent dodatkowy staje się samoistnym i zachowuje moc w okresie, na który został udzielony patent główny.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do świadectw autorskich.

Rozdział 2.

Prawo do uzyskania patentu i świadectwa autorskiego.

Art. 23. 1. Wynalazek, dokonany w wyniku zlecenia lub przy pomocy jednostki gospodarki społecznej albo przez pracownika takiej jednostki w zakresie jej działalności i w związku z jego zatrudnieniem w tej jednostce, jest wynalazkiem pracowniczym, stanowiącym własność Państwa, niezależnie od tego, czy pracownik jest twórcą lub współtwórcą wynalazku.

2. Uprawnienie do uzyskania na rzecz Państwa patentu na wynalazek pracowniczy przysługuje właściwemu ministrowi lub jednostce gospodarki społecznej, w której wynalazek zgłoszono lub która ma pierwsza zastosować wynalazek.

3. W celu zastrzeżenia prawa pierwszeństwa do uzyskania patentu organy, o których mowa w ust. 2, są obowiązane do zgłaszania w Urzędzie Patentowym projektów mających cechy wynalazku.

Art. 24. 1. Jeżeli minister lub jednostka gospodarki społecznej nie zgłosiła wynalazku pracowniczego w Urzędzie Patentowym w celu zastrzeżenia prawa pierwszeństwa lub uzyskania na rzecz Państwa patentu, a twórca uważa, że projekt ma cechy wynalazku, może on zgłosić wynalazek w Urzędzie Patentowym.

2. Na zgłoszony przez twórcę wynalazek pracowniczy udziela się patentu na rzecz Państwa, chyba że twórca ma prawo do uzyskania patentu na swoją rzecz (art. 97).

Art. 25. 1. Wynalazek dokonany w warunkach innych niż określone w art. 23 ust. 1 jest wynalazkiem niepracowniczym, który stanowi własność wynalazcy lub jego następcy prawnego.

2. Uprawnienie do uzyskania na swoją rzecz patentu na wynalazek niepracowniczy przysługuje wynalazcy lub jego następcy prawnemu, a gdy wynalazek dokonało więcej osób, uprawnienie to przysługuje im wspólnie.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie będące jednostką gospodarki społecznej zawarło umowę o pracę nad wynalazkami w zakresie swej działalności, prawo do uzyskania patentu na dokonany wynalazek przysługuje temu przedsiębiorstwu.

4. Jeżeli w przypadkach określonych w ust. 3 ustalone umową wynagrodzenie jest rażąco niskie w stosunku do korzyści osiąganych przez przedsiębiorstwo z wynalazku, pracownik może żądać odpowiednio podwyższonego wynagrodzenia.

DZIAŁ III

Wzory użytkowe.

Art. 76. Za wzór użytkowy uważa się techniczne, nie stosowane dotychczas w Polsce, ukształtowanie przedmiotu, jego układu, budowy lub zestawienia, o trwałej postaci, umożliwiające większą użyteczność lub łatwość stosowania tego przedmiotu.

Art. 77. 1. Autorstwo wzoru użytkowego przysługuje twórcy lub współtwórcom wzoru użytkowego. Przepis art. 14 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Autorstwo wzoru użytkowego stwierdza się przez wydanie twórcy lub współtwórcom świadectwa autorskiego.

DZIAŁ IV

Projekty racjonalizatorskie.

Art. 83. 1. Za projekt racjonalizatorski uważa się nowy projekt, nie posiadający cechy wynalazku ani wzoru użytkowego, jeżeli w dziedzinie gospodarki narodowej:

- 1) wprowadza ulepszenie w zakresie stosowania techniki, jakości wyrobów, metod kontroli technicznej, badania lub bezpieczeństwa i higieny pracy albo
- 2) umożliwia zwiększenie wydajności pracy lub skuteczniejsze wykorzystanie mocy produkcyjnej, energii, urządzeń, materiałów i surowców.

2. Projekt racjonalizatorski może również polegać na przystosowaniu dla potrzeb jednostki gospodarki uspołecznionej znanego już rozwiązania zagadnienia.

Art. 84. Projekt racjonalizatorski uważa się za nowy, jeżeli w jednostce gospodarki uspołecznionej, w której został zgłoszony, nie był uprzednio zgłoszony przez inną osobę lub nie był stosowany albo nie był zamieszczony w planach tej jednostki lub polecony do stosowania przez jednostkę nadrzędną ze wskazaniem jego istoty i sposobu rozwiązania zagadnienia.

Art. 85. Projekty racjonalizatorskie, które nie mogą być stosowane niezależnie od siebie, uważa się za jeden projekt racjonalizatorski.

Art. 86. Projekt racjonalizatorski, który stanowi rozwinięcie lub uzupełnienie innego projektu stosowanego w danej jednostce gospodarki uspołecznionej, odpowiadający warunkom art. 83 i 84, uważa się za samodzielny projekt racjonalizatorski tylko w części obejmującej to rozwinięcie lub uzupełnienie.

Art. 87. Jeżeli zgłoszony został w jednostce gospodarki uspołecznionej projekt racjonalizatorski taki sam, jak projekt zgłoszony w tej jednostce wcześniej przez inną osobę, lecz nie przyjęty wówczas do zastosowania, za twórcę uważa się osobę, która zgłosiła projekt wcześniej.

Art. 88. 1. Autorstwo projektu racjonalizatorskiego przysługuje twórcy lub współtwórcom projektu. Przepis art. 14 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Autorstwo projektu racjonalizatorskiego stwierdza się przez wydanie świadectwa racjonalizatorskiego twórcy lub współtwórcom.

3. Świadectwo racjonalizatorskie wydaje jednostka gospodarki uspołecznionej, w której projekt został po raz pierwszy przyjęty do zastosowania.

Art. 89. Gdy zostanie stwierdzone, że przedmiotem projektu racjonalizatorskiego jest zagadnienie, które jest również przedmiotem chronionego w Polsce wynalazku lub wzoru użytkowego, świadectwo racjonalizatorskie zostanie unieważnione na wniosek osoby zainteresowanej. Decyzję

o unieważnieniu świadectwa racjonalizatorskiego wydaje Urząd Patentowy.

Art. 90. 1. Przepisów niniejszego prawa nie stosuje się do projektów posiadających cechy określone w art. 83 i 84, zgłoszonych przez pracowników nauki, naukowo-badawczych lub inżynierjno-technicznych, zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych wykonujących prace naukowe, projektowe lub konstrukcyjne, jeżeli projekty te zostały opracowane przez tych pracowników w ramach poruczonych im zadań.

2. Wytyczne w sprawie stosowania przepisu ust. 1 ustali Przewodniczący Komitetu do Spraw Techniki w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych.

DZIAŁ V

Stosowanie projektów wynalazczych w gospodarce uspołecznionej.

Art. 92. 1. Prawo stosowania pracowniczych projektów wynalazczych oraz innych projektów wynalazczych, stanowiących własność Państwa, służy jednakowo wszystkim jednostkom gospodarki uspołecznionej, zgodnie z ich zadaniami określonymi w planach gospodarczych.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej obowiązana jest udostępnić nieodpłatnie innym zainteresowanym jednostkom gospodarki uspołecznionej projekty wynalazcze za zwrotem kosztów dokumentacji.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, gdy jednostce gospodarki uspołecznionej służy prawo korzystania z niepracowniczego projektu wynalazczego na podstawie umowy.

4. Rada Ministrów może ustalić dla przypadków wyjątkowych, uzasadnionych szczególnym charakterem spraw, odmienne zasady stosowania w gospodarce uspołecznionej pracowniczych projektów wynalazczych oraz innych projektów wynalazczych stanowiących własność Państwa.

Art. 93. Twórca pracowniczego projektu wynalazczego obowiązany jest zgłosić projekt w tej jednostce gospodarki uspołecznionej, w której projekt został dokonany.

Art. 94. Twórca projektu wynalazczego, nie posiadającego cech pracowniczego projektu wynalazczego, może zgłosić projekt do jednostki gospodarki uspołecznionej, właściwej ze względu na przedmiot projektu, w celu przyjęcia go do zastosowania na zasadach przewidzianych w niniejszym prawie dla pracowniczych projektów wynalazczych albo na warunkach określonych w umowie sprzedaży, umowie licencyjnej lub w innej umowie.

Art. 95. 1. Jednostka gospodarki uspołecznionej bada, czy zgłoszony projekt wynalazczy może być zastosowany w zakresie jej działalności i w ogóle w gospodarce narodowej.

2. Koszty badania i prób potrzebnych dla dokonania oceny projektu wynalazczego ponosi jednostka gospodarki uspołecznionej. Ponadto jed-

nostka ta obowiązana jest dokonać swoim kosztem potrzebnych uzupełnień zgłoszenia, jeżeli twórca projektu nie może tego dokonać.

3. Przepis ust. 2 stosuje się do niepracowniczych wynalazków lub wzorów użytkowych tylko w przypadkach, gdy zostały one zgłoszone do zastosowania w gospodarce społecznej na zasadach przewidzianych dla pracowniczych projektów wynalazczych.

Art. 96. 1. Jednostka gospodarki społecznej, po zbadaniu zgłoszonego projektu wynalazczego (art. 95), wydaje decyzję o przyjęciu projektu do zastosowania w całości lub w ograniczonym zakresie albo o odmowie przyjęcia projektu ze względu na nieprzydatność dla tej jednostki.

2. Jednostka gospodarki społecznej, odmawiając przyjęcia projektu ze względu na jego nieprzydatność, powinna równocześnie przekazać go jednostce nadrzędnej do rozpatrzenia, jeżeli stwierdzi, że projekt może być zastosowany przez inne jednostki gospodarki społecznej. O przekazaniu projektu zawiadamia się jego twórcę.

3. Na żądanie twórcy projektu jednostka gospodarki społecznej obowiązana jest przekazać nie przyjęty przez nią do pełnego zastosowania projekt innej jednostce gospodarki społecznej.

4. Jednostki gospodarki społecznej, którym przekazany został projekt wynalazczy w myśl ust. 2 i 3, po jego rozpatrzeniu, wydają decyzję o jego przyjęciu do zastosowania albo o odmowie jego przyjęcia. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio.

Art. 97. Gdy pracowniczy projekt wynalazczy uznany został za nieprzydatny do zastosowania w ramach gospodarki społecznej, a wydana w tej sprawie decyzja (art. 96) jest ostateczna, właściwy minister zezwoli twórcy projektu na zgłoszenie projektu do opatentowania lub zarejestrowania jako wzoru użytkowego na rzecz twórcy.

Art. 98. Jednostka gospodarki społecznej może odstąpić od realizacji projektu wynalazczego przyjętego do zastosowania albo ograniczyć jego stosowanie tylko za zgodą jednostki nadrzędnej, która powinna zbadać możliwość realizacji projektu wynalazczego przez inne jednostki gospodarki społecznej.

Art. 99. Rada Ministrów określi zasady rozpowszechniania projektów wynalazczych przez jednostki gospodarki społecznej w celu najszerszego wykorzystania tych projektów w gospodarce narodowej.

Art. 100. Związki zawodowe i stowarzyszenia techniczne, kluby techniki i racjonalizacji i inne organizacje społeczne, powołane do działania w sprawach wynalazczości, mogą występować w interesie twórców, będących członkami tych organizacji, wobec jednostek gospodarki społecznej w sprawach dotyczących stosowania i wykorzystania projektów wynalazczych.

DZIAŁ VI

Wynagrodzenia za projekty wynalazcze.

Rozdział 1.

Wynagrodzenia za pracownicze projekty wynalazcze.

Art. 101. 1. Twórcy pracowniczego projektu wynalazczego przyjętego do zastosowania w jednej lub więcej jednostkach gospodarki społecznej służy prawo do wynagrodzenia na zasadach określonych w niniejszym prawie.

2. Podstawą do ustalenia wysokości wynagrodzenia za pracowniczy projekt wynalazczy są efekty uzyskane przez zastosowanie projektu.

Art. 102. 1. Wynagrodzenie za pracowniczy wynalazek wypłaca się corocznie za okres faktycznego stosowania wynalazku w gospodarce społecznej, jednakże nie dłużej niż za okres pierwszych pięciu lat jego stosowania.

2. W uzasadnionych przypadkach za pracowniczy wynalazek może być wypłacone odpowiednio zmniejszone wynagrodzenie za okres dalszych pięciu lat.

3. Do okresów przewidzianych w ust. 1 i 2 nie wlicza się czasu próbnego stosowania wynalazku.

4. Wynagrodzenie przysługuje tylko w okresie piętnastu lat od daty zgłoszenia wynalazku w Urzędzie Patentowym.

Art. 103. Wynagrodzenie za pracowniczy wynalazek przysługuje także wówczas, gdy patent wygasł na skutek zrzeczenia się go lub zalegania z opłatą (art. 70 ust. 1).

Art. 104. 1. Wynagrodzenie za pracowniczy wzór użytkowy oraz projekt racjonalizatorski wypłaca się za okres faktycznego stosowania wzoru użytkowego lub projektu racjonalizatorskiego w gospodarce społecznej, jednakże nie dłużej niż za okres stosowania w ciągu dwunastu miesięcy.

2. Za podstawę ustalenia wynagrodzenia przyjmuje się najwyższe efekty uzyskane z zastosowania wzoru użytkowego lub projektu racjonalizatorskiego w ciągu dwunastu miesięcy, w okresie pierwszych dwóch lat jego stosowania. Przepis art. 102 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Wynagrodzenie za pracowniczy wzór użytkowy przysługuje tylko w okresie dziesięciu lat od daty zgłoszenia wzoru w Urzędzie Patentowym.

Art. 105. Do czasu opatentowania pracowniczego wynalazku wypłaca się twórcy tymczasowe wynagrodzenie według zasad przewidzianych dla wynagrodzeń za projekty racjonalizatorskie. Tymczasowe wynagrodzenie potrąca się z wynagrodzenia wypłaconego za wynalazek.

Art. 106. Jeżeli wynagrodzenie określone w umowie zawartej w sprawie dokonania pracowniczego projektu wynalazczego (art. 7 ust. 3) jest niższe niż wynagrodzenie, jakie przysługiwałoby na podstawie przepisów art. 101—105, twórca projektu ma prawo do wynagrodzenia ustalonego według tych przepisów.

Art. 107. Jeżeli pracowniczy projekt wynalazczy przyjęty do wykorzystania nie może być niezwłocznie stosowany, a ma być stosowany dopiero w przyszłości, twórca projektu służy prawo do tymczasowego wynagrodzenia w wysokości określonej przez właściwego ministra, a w stosunku do jednostek organizacyjnych podległych radom narodowym — przez przewodniczącego prezydium właściwej wojewódzkiej (miejskiej) rady narodowej. Wynagrodzenie tymczasowe podlega potrąceniu z wynagrodzenia, jakie zostanie wypłacone twórcy po zastosowaniu projektu. W razie niezastosowania projektu tymczasowe wynagrodzenie nie podlega zwrotowi.

Art. 108. W przypadku uzyskania przez gospodarke uspołecznioną korzyści w związku ze zgłoszeniem wynalazku lub wzoru użytkowego za granicą w celu uzyskania ochrony (art. 75), twórca tego wynalazku lub wzoru użytkowego ma prawo do dodatkowego wynagrodzenia, ustalonego na podstawie uzyskanych korzyści.

Art. 109. Twórca pracowniczego projektu wynalazczego ma prawo do odrębnego wynagrodzenia za dostarczenie dokumentacji przydatnej do zastosowania projektu.

Art. 110. 1. Kwoty wypłacone tytułem wynagrodzenia za pracowniczy projekt wynalazczy nie podlegają zwrotowi.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy wypłata wynagrodzenia nastąpiła na rzecz osoby działającej w złej wierze albo w wyniku karalnego czynu.

Art. 111. Do wynagrodzeń za pracownicze projekty wynalazcze w sprawach nie uregulowanych w niniejszym prawie albo w przepisach na jego podstawie wydanych stosuje się odpowiednio przepisy prawa cywilnego.

Art. 112. 1. Wynagrodzenie za pracowniczy projekt wynalazczy ustala jednostka gospodarki uspołecznionej, w której projekt przyjęto do zastosowania.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej określona w ust. 1 dokonuje wypłaty wynagrodzenia. Właściwy minister, a w stosunku do jednostek podległych radom narodowym — przewodniczący prezydium właściwej wojewódzkiej (miejskiej) rady narodowej, może wskazać inną jednostkę gospodarki uspołecznionej, powołaną do dokonania wypłaty wynagrodzenia.

Art. 113. 1. Jeżeli twórca pracowniczego projektu wynalazczego nie godzi się z ustaleniem jednostki gospodarki uspołecznionej co do wysokości wynagrodzenia, służy mu prawo wystąpienia do jednostki nadrzędnej o ustalenie tego wynagrodzenia.

2. Jednostka nadrzędna wyda decyzję w sprawie wysokości wynagrodzenia po zasięgnięciu opinii organu kolegiального, w skład którego wchodzi również przedstawiciele związków zawodowych i stowarzyszeń technicznych. Od decyzji służy odwołanie do organu nadrzędnego.

3. Twórca pracowniczego projektu wynalazczego niezadowolony z ustalenia wynagrodzenia w trybie ust. 2 ma prawo zwrócić się do Komisji Rozjemczej przy Urzędzie Patentowym (art. 123) o ustalenie wynagrodzenia.

Art. 114. 1. Osoba, która w gospodarce uspołecznionej udzieliła twórcy pracowniczego projektu wynalazczego pomocy w dokonaniu lub opracowaniu projektu, ma prawo do wynagrodzenia.

2. Osobom, które współdziałały przy realizacji pracowniczego projektu wynalazczego albo przyczyniły się do przyspieszenia jego zastosowania lub jego rozpowszechnienia, przyznaje się nagrody.

Art. 115. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych i po zasięgnięciu opinii Naczelnej Organizacji Technicznej i innych właściwych organizacji technicznych określi szczegółowe zasady:

- 1) ustalania podstawy obliczania wysokości wynagrodzenia,
- 2) obliczania wynagrodzeń dla twórców pracownicznych projektów wynalazczych oraz wynagrodzeń przewidzianych w art. 107, 108, 109 oraz art. 114 ust. 1, a także wypłaty tych wynagrodzeń i zaliczek na wynagrodzenia,
- 3) ustalania nagród określonych w art. 114 ust. 2 oraz tryb ustalania tych nagród,
- 4) które określą przypadki stosowania przepisów art. 102 ust. 2,
- 5) obowiązywania nowych norm pracy, wynikających z zastosowania projektu wynalazczego, wobec twórcy projektu i osób określonych w art. 114 ust. 2.

DZIAŁ VII

Postępowanie. Rejestry. Opłaty.

Art. 120. 1. Urząd Patentowy wydaje decyzje w trybie postępowania spornego w sprawach o:

- 7) ustalenie, że wynalazek lub wzór użytkowy jest pracowniczym wynalazkiem lub wzorem użytkowym,
- 8) ustalenie osoby twórcy lub współtwórcy pracowniczego projektu wynalazczego,
- 10) ustalenie, że za pracowniczy projekt wynalazczy przysługuje twórcy projektu wynagrodzenie,

2. Urząd Patentowy orzeka w sprawach wymienionych w ust. 1 w kolegiach przy współudziale przedstawicieli związków zawodowych i stowarzyszeń technicznych.

Art. 121. Odwołania od decyzji Urzędu Patentowego i zażalenia na postanowienia tego Urzędu, wymienione w art. 119, oraz odwołania od decyzji Urzędu Patentowego i zażalenia na postanowienia tego Urzędu, wydawane w trybie określonym w art. 120, rozpatruje Komisja Odwoławcza przy Urzędzie Patentowym. Komisja Odwoławcza orzeka w kolegiach przy współudziale przedstawicieli związków zawodowych i stowarzyszeń technicznych.

Art. 122. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia:

1) utworzy Komisję Odwoławczą oraz określi skład i sposób powołania oraz wynagradzania ich członków,

2) określi zasady postępowania spornego przed Urzędem Patentowym i Komisją Odwoławczą.

Art. 123. 1. Spory w sprawach wysokości efektów uzyskanych w gospodarce uspołecznionej w wyniku zastosowania projektów wynalazczych i przysługującego wynagrodzenia rozstrzyga Komisja Rozjemcza przy Urzędzie Patentowym. Komisja Rozjemcza orzeka w kolegiach przy współudziale przedstawicieli związków zawodowych i stowarzyszeń technicznych.

2. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia utworzy Komisję Rozjemczą, określi skład i sposób powołania oraz wynagradzania jej członków oraz tryb jej działania.

3. Orzeczenia Komisji Rozjemczej są ostateczne i nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Orzeczenia te podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej.

DZIAŁ VIII

Przepisy karne.

Art. 134. Kto, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązku służbowego przy wykonywaniu zadań w gospodarce uspołecznionej, określonych w niniejszym prawie i w przepisach wydanych na jego podstawie, powoduje szkodę dla gospodarki narodowej, podlega odpowiedzialności karnej, przewidzianej za przestępstwa urzędnicze.

DZIAŁ IX

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 136. 1. Przepisy niniejszego prawa, dotyczące jednostek gospodarki uspołecznionej, stosuje się do organizacji zawodowych, spółdzielczych, stowarzyszeń i innych organizacji społecznych w zakresie ich działalności gospodarczej i naukowej.

2. Właściwe naczelne organy organizacji wymienionych w ust. 1 wydadzą w swoim zakresie działania w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komitetu do Spraw Techniki przepisy dostosowujące przepisy wykonawcze, wydane na podstawie niniejszego prawa, do struktury podporządkowanych im i zrzeszonych organów i jednostek.

Art. 139. 1. Uprawnienia w zakresie wynalazków, wzorów użytkowych oraz udoskonaleń i usprawnień technicznych, uzyskane przed dniem wejścia w życie niniejszego prawa, pozostają w mocy. Do praw tych stosuje się dotychczasowe przepisy.

2. Postępowanie w sprawach dotyczących projektów wynalazczych, nie zakończonych do dnia wejścia w życie niniejszego prawa, normują przepisy tego prawa.

Art. 140. 1. Wynagrodzenie za pracownicze projekty wynalazcze oraz za pomoc techniczną osób współdziałających wolne są od wszelkich podatków i opłat. Przepis ten dotyczy też wynagrodzeń za niepracownicze projekty wynalazcze odstąpione Państwu na zasadach przewidzianych dla pracowniczych projektów wynalazczych.

2. Zapłata, opłata licencyjna lub inna opłata za przeniesienie prawa własności lub prawa stosowania niepracowniczego wynalazku lub wzoru użytkowego na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej podlega opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń, jak wynagrodzenia z twórczości.

Art. 141. Ilekroć w niniejszym prawie jest mowa o ministrach, należy przez to rozumieć również przewodniczących komisji i komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej oraz kierowników urzędów centralnych.

Art. 142. 1. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia określi, które projekty nowych form plastycznych wytworów produkcji przemysłowej lub rękodzielniczej uważa się za wzory zdobnicze.

2. Szczegółowe przepisy w sprawie ochrony wzorów zdobniczych określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia wydanego w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, ustalając również, w jakim zakresie przepisy niniejszego prawa dotyczące wzorów użytkowych stosuje się do wzorów zdobniczych.

Art. 143. 1. Tracą moc:

- 1) przepisy rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. Nr 39, poz. 384 z późniejszymi zmianami), w sprawach dotyczących wynalazków, wzorów użytkowych i wzorów zdobniczych,
- 2) ustawa z dnia 20 grudnia 1949 r. o wynalazkach i wzorach użytkowych dotyczących obrony Państwa (Dz. U. Nr 63, poz. 496),
- 3) ustawa z dnia 18 lipca 1950 r. o licencjach na wykonywanie wynalazków i wzorów użytkowych (Dz. U. Nr 36, poz. 331),
- 4) dekret z dnia 12 października 1950 r. o wynalazczości pracowniczey (Dz. U. z 1956 r. Nr 3, poz. 21 z późniejszymi zmianami).

2. Ponadto tracą moc:

- 1) art. 194 § 1 pkt 9 kodeksu postępowania administracyjnego,
- 2) art. 8 ust. 2 lit. e) zdanie końcowe dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26 z późniejszymi zmianami).

3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszym prawie — pozostają w mocy dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie aktów ustawowych, wymienionych w ust. 1.

Art. 144. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 1962 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

97

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 czerwca 1962 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 czerwca 1962 r. Nr 32, poz. 154)

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia (Dz.

U. Nr 50, poz. 303) wprowadza się następującą zmianę:

w § 1 ust. 1 po wyrazach „kolumnach transportu sanitarnego“ dodaje się wyrazy „oraz domach pielęgniarek“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

98

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1962 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach wykonawstwa inwestycyjnego i geologicznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 18 czerwca 1962 r. Nr 36, poz. 162)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy:

- 1) państwowych przedsiębiorstw budowlano-montażowych oraz przedsiębiorstw produkcji pomocniczej,
- 2) państwowych przedsiębiorstw geologicznych (geofizycznych),
- 3) samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego,
- 4) pracowni konserwacji zabytków,
- 5) jednostek budowlano-montażowych w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe“ — zwanych dalej „przedsiębiorstwami“.

§ 2. Przedsiębiorstwa tworzą fundusz zakładowy składający się z części zasadniczej (zasadniczy fundusz zakładowy) i z części dodatkowej (dodatkowy fundusz zakładowy) w zależności od stopnia wykonania podstawowych zadań rzeczowych oraz zadanego wskaźnika rentowności.

§ 3. Przedsiębiorstwa tworzą zasadniczy fundusz zakładowy w wysokości wynikającej ze stawki funduszu zasadniczego ustalonej w załączniku nr 1, jeżeli:

- wykonają podstawowe zadania rzeczowe (§ 2),
- zaplanują i osiągną zadany wskaźnik rentowności.

§ 4. 1. W przedsiębiorstwach budowlano-montażowych do podstawowych zadań rzeczowych zalicza się co najmniej wszystkie obiekty wykonywane w ramach inwestycji centralnych i zjednoczeń oraz całość budownictwa mieszkaniowego, szkolnego i szpitalnego, ujęte w rocznym planie oddawania obiektów do użytku.

wego, szkolnego i szpitalnego, ujęte w rocznym planie oddawania obiektów do użytku.

2. Podstawowe zadania rzeczowe ustalone dla przedsiębiorstw występujących w charakterze generalnych wykonawców odnoszą się również do przedsiębiorstw podwykonawczych. W celu skoordynowania robót w generalnym wykonawstwie na obiektach objętych podstawowymi zadaniami rzeczowymi, jednostka nadrzędna generalnego wykonawcy podaje do wiadomości jednostki nadrzędnej podwykonawcy podstawowe zadania rzeczowe, stanowiące podstawę do uzyskania uprawnień do funduszu zakładowego.

3. Jednostki nadrzędne zatwierdzają podstawowe zadania rzeczowe w ciągu 20 dni po złożeniu planów techniczno-ekonomicznych przez podporządkowane przedsiębiorstwa.

4. Dla przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego, z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlano-montażowych, o których mowa w ust. 1, właściwi ministrowie ustalą w porozumieniu z Ministrem Finansów kryteria określania podstawowych zadań rzeczowych dostosowane do specyfiki produkcji tych przedsiębiorstw.

§ 5. 1. Przez wskaźnik rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje wynik całokształtu działalności do sumy kosztów własnych sprzedaży produkcji podstawowej, wykonanej siłami własnymi, produkcji pomocniczej i usług.

2. Przez zadany wskaźnik rentowności rozumie się wskaźnik wynikający z dyrektywnych zadań w zakresie wyniku i poziomu kosztów, otrzymanych od jednostki nadrzędnej w celu opracowania planu techniczno-ekonomicznego.

3. Przez planowany wskaźnik rentowności rozumie się wskaźnik wynikający z ustaleń przyję-

tych do planu techniczno-ekonomicznego w zakresie wyniku i poziomu kosztów.

4. Przez rzeczywisty wskaźnik rentowności rozumie się wskaźnik wynikający ze sprawozdawczości finansowej po weryfikacji i po dokonaniu ewentualnych korekt, o których mowa w §§ 13—15.

§ 6. Zasadniczy fundusz zakładowy oblicza się według wyrażonej w procencie planowanego osobowego funduszu płac stawki ustalonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia, zwanej stawką funduszu zasadniczego.

§ 7. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo wykona podstawowe zadania rzeczowe, a nie osiągnie zadanego wskaźnika rentowności, wówczas stawka funduszu zasadniczego ulega odpowiedniemu zmniejszeniu, a mianowicie:

Pogorszenie zadanego wskaźnika rentowności w granicach	Zmniejszenie stawki funduszu zasadniczego wyrażone w % za każdy pełny procent pogorszenia zadanego wskaźnika rentowności
od 1 do 5%	0,5%
od 6 do 10%	2,5%
od 11 do 15%	5,0%
od 16 do 20%	8,0%

Zmniejszenie stawki funduszu zasadniczego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału w tabeli. Gdyby na skutek zmniejszenia stawki odpisu zasadniczego zasadniczy fundusz zakładowy wyniósł kwotę mniejszą od kwoty równej 1% planowanego osobowego funduszu płac, przedsiębiorstwo tworzy zasadniczy fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 1% planowanego osobowego funduszu płac.

2. W razie pogorszenia zadanego wskaźnika rentowności w granicach od 20% do 50%, przedsiębiorstwo tworzy zasadniczy fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 1% planowanego osobowego funduszu płac.

3. W razie pogorszenia wskaźnika rentowności o ponad 50% przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 8. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo nie wykona części podstawowych zadań rzeczowych, fundusz zasadniczy, obliczony zgodnie z ustaleniami § 6 lub odpowiednio do ustaleń § 7, ulega zmniejszeniu w zależności od stopnia wykonania tych zadań:

- dla generalnych wykonawców — według całkowitej wartości sprzedażnej obiektów oddanych do użytku,
- dla częściowych (bezpośrednich) wykonawców lub podwykonawców — według całkowitej wartości sprzedażnej robót:

Stopień niewykonania podstawowych zadań rzeczowych według wartości sprzedażnej	Zmniejszenie stawki odpisu zasadniczego
do 5%	20%
powyżej 5 do 10%	40%
„ 10 do 15%	60%

2. W razie wykonania podstawowych zadań rzeczowych poniżej 85% planu według całkowitej wartości sprzedażnej tych zadań przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie wykona części podstawowych zadań rzeczowych, a równocześnie osiągnie lepszy od zadanego wskaźnik rentowności, nie przysługuje mu prawo do dodatkowego funduszu zakładowego.

§ 9. W celu dokonania kwartalnych odpisów na fundusz zakładowy należy rzeczywisty wskaźnik rentowności wynikający ze sprawozdawczości finansowej za dany kwartał po skorygowaniu (§§ 13—15) porównywać z rocznym wskaźnikiem zadany.

§ 10. Przedsiębiorstwo, które osiągnie lepszy od zadanego wskaźnik rentowności, uzyskuje ponadto prawo do dodatkowego funduszu zakładowego, obliczanego według stawek podanych w tabeli, stanowiącej załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 11. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo ustali w swoim planie techniczno-ekonomicznym lepszy od zadanego wskaźnik rentowności i osiągnie go lub przekroczy, wówczas odpis dodatkowy na fundusz zakładowy oblicza się według stawek podanych w tabeli (załącznik nr 2 do rozporządzenia), z tym że dodatkowy fundusz zakładowy przypadający od zaplanowanej poprawy rentowności podwyższa się o 30%.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo nie osiągnie zaplanowanej rentowności, o której mowa w ust. 1, ale poprawi zadany wskaźnik rentowności — dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się według stawek podanych w tabeli, stanowiącej załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 12. 1. Zgłoszenie poprawy zadanego wskaźnika rentowności w planie techniczno-ekonomicznym nie może nastąpić później niż do 30 kwietnia danego roku; poprawa zadanego wskaźnika rentowności przez przedsiębiorstwo powinna spowodować równocześnie polepszenie wskaźnika rentowności w skali zjednoczenia i ministerstwa.

2. Właściwi ministrowie (przewodniczący prezydium wojewódzkich rad narodowych) są zobowiązani do zgłoszenia w terminie do dnia 31 maja danego roku Ministerstwu Finansów dodatkowej akumulacji, jaka powstanie w wyniku podwyższenia przez podległe jednostki zadanych wskaźników rentowności.

§ 13. 1. Przy ustalaniu rzeczywistego wskaźnika rentowności dokonuje się korekty kosztów i wyników zgodnie z przepisami art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą“, tylko wtedy, gdy w następstwie zmian wpływających na rentowność przedsiębiorstwa nie następuje odpowiednia zmiana cen rozliczeniowych

produkcji oraz cen sprzedawanych wyrobów i taryf świadczonych usług.

2. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ustawy, właściwi ministrowie mogą określić w drodze zarządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Finansów dodatkowe tytuły korekt kosztów i wyniku (dodatnich i ujemnych).

§ 14. 1. Właściwy minister (przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej) może zezwolić na zwiększenie wyniku bilansowego przedsiębiorstwa, stanowiącego podstawę obliczenia rzeczywistego wskaźnika rentowności, o zysk utracony przez przedsiębiorstwo na skutek obniżenia ceny sprzedaży produkcji budowlano-montażowej w związku z realizacją postępu technicznego w razie:

- 1) zastosowania efektywnych rozwiązań konstrukcyjnych albo nowych lub zastępczych materiałów,
- 2) udzielenia na rzecz zleceniodawcy opustu od ceny ustalonej w kosztorysach z tytułu wprowadzenia przez przedsiębiorstwo usprawnień organizacyjnych lub technicznych,
- 3) rozszerzenia zakresu stosowania postępowych metod wykonawstwa w porównaniu do planu.

2. Postanowienie ust. 1 ma zastosowanie również w przypadku obniżenia przez inwestora standardów wykonania, wyposażenia i użytkowania realizowanych obiektów w następstwie dokonanej rewizji założeń kosztorysowych, jeżeli obniżenie standardów nie było przewidziane w rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa i spowodowało niewykonanie planu sprzedaży.

3. Wnioski przedsiębiorstw w sprawach określonych w ust. 1 i 2 powinny być zaopiniowane przez właściwy oddział banku finansującego oraz zainteresowanych zleceniodawców.

§ 15. Przy obliczaniu rzeczywistego wskaźnika rentowności wyłącza się zysk i koszty własne przedsiębiorstwa, dotyczące:

- 1) robót budowlano-montażowych i prac geologicznych, jeżeli rozliczenie tych robót nie zostało dokonane na podstawie obowiązujących norm i cen,
- 2) sprzedaży wyrobów produkcji pomocniczej i usług, jeżeli ceny tych wyrobów i usług nie są objęte obowiązującymi cennikami (taryfami), chyba że właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów postanowi inaczej; nie wyłącza się jednak zysku i kosztów własnych przedsiębiorstwa dotyczących sprzedaży wyrobów produkcji pomocniczej przeznaczonej na eksport lub zastępującej import mimo braku cen w obowiązującym cenniku, jeżeli sprzedaż tej produkcji nie przekracza 50% ogólnej wartości sprzedaży.

§ 16. 1. W razie niewykonania części podstawowych zadań rzeczowych na skutek wydarzeń losowych lub udowodnionej winy zleceniodawców właściwy minister (przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej) może wyrazić zgodę na wyłączenie ich z podstawy obliczenia wykonania planu w tym zakresie.

2. Warunkiem wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, jest przedłożenie przez przedsiębiorstwo odpowiednich dowodów, stwierdzających winę zleceniodawców i zastosowanie wszystkich sankcji wynikających z umowy.

§ 17. 1. Jeżeli wartość wykonanych robót i usług oraz sprzedanych wyrobów, o których mowa w § 15, przekracza 50% ogólnej wartości sprzedaży, przedsiębiorstwo nie tworzy funduszu zakładowego. W takim przypadku jednostka nadrzędna może zezwolić na pokrywanie wydatków na nagrody, świadczenia oraz zaspokojenie innych potrzeb pracowników — do wysokości 2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac.

2. Zezwolenia na dokonywanie wypłat, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielone po stwierdzeniu na podstawie sprawozdań finansowych, że przedsiębiorstwo osiąga w swej działalności gospodarczej pozytywne wyniki ekonomiczne przez:

- 1) osiągnięcie co najmniej zadanego wskaźnika rentowności,
- 2) wykonanie planu produkcji w zakresie rzeczowym,
- 3) terminowe wywiązywanie się ze swych obowiązków wobec zleceniodawców,
- 4) wzrost wydajności pracy, oszczędność gospodarkę materiałową,
- 5) prawidłową gospodarkę inwestycyjną.

§ 18. 1. Przedsiębiorstwom, które nie wykonają podstawowych zadań rzeczowych co najmniej w wysokości 85% planu według całkowitej wartości sprzedażnej tych zadań lub pogorszą wskaźnik rentowności o ponad 50% i tym samym utracą całkowicie prawo do tworzenia funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwu nie przysługuje prawo do utworzenia funduszu zakładowego tylko w początkowych kwartałach roku, a w następnych przedsiębiorstwo uzyska to prawo, wówczas wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 obciążają fundusz zakładowy.

§ 19. Upoważnia się właściwych ministrów i przewodniczących prezydiów wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych do przyznawania prawa tworzenia oddzielnego funduszu zakładowego dla poszczególnych budów, wydzielonych na ograniczony wewnętrzny rozrachunek gospodarczy, w razie gdy na tych budowach stosowany będzie system organizacji i kontroli wprowadzony przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych dla podległych mu przedsiębiorstw, pozwalający na ustalenie wyników osiąganych przez dane budowy oraz stopnia wykonania przez nie planowanych zadań.

§ 20. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 21. 1. W 1962 r. przedsiębiorstwa mogą zgłaszać poprawę zadanego wskaźnika rentowności (§ 12 ust. 1) w terminie do dnia 30 czerwca 1962 r.

2. Dodatkową akumulację, o której mowa w § 12 ust. 2, właściwi ministrowie mogą zgłosić w 1962 r. do dnia 15 lipca 1962 r.

§ 22. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą przedsiębiorstw budowy szybów, robót górniczych i budowy kopalń nadzorowanych przez Zjednoczenie Budownictwa Górniczego.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. (poz. 162).

WYKAZ STAWEK NA ZASADNICZY FUNDUSZ ZAKŁADOWY

	Stawka odpisu zasadniczego w % planowanego osobowego funduszu płac
1. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe (rozliczające się z budżetem centralnym oraz z budżetami terenowymi) podległe:	
a) Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	5,5%
b) Ministrowi Górnictwa i Energetyki	5,5%
c) Ministrowi Komunikacji	5,0%
2. Przedsiębiorstwa budowlano-montażowe podległe innym ministrom, przedsiębiorstwa geologiczne (geofizyczne), samodzielne oddziały wykonawstwa inwestycyjnego, pracownie konserwacji zabytków	4,5%

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 maja 1962 r. (poz. 162).

TABELA STAWEK DODATKOWEGO FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO ZA POPRAWĘ ZADANEGO WSKAŹNIKA RENTOWNOŚCI

A. Dla przedsiębiorstw planowo deficytowych oraz przedsiębiorstw, w których zadany wskaźnik rentowności nie przekracza 3%.

Lp.	Za poprawę zadanego wskaźnika rentowności	Stawka dodatkowego funduszu zakładowego wyrażona w procencie planowanego osobowego funduszu płac za każde pełne 10% poprawy zadanego wskaźnika rentowności
1	do 30%	0,4
2	od 31 do 50%	0,3
3	od 51 do 100%	0,2
	za poprawę ponad 100% dodatkowy fundusz zakładowy nie przysługuje	

B. Dla przedsiębiorstw, w których zadany wskaźnik rentowności przekracza 3%.

Lp.	Za poprawę zadanego wskaźnika rentowności	Stawka dodatkowego funduszu zakładowego wyrażona w procencie planowanego osobowego funduszu płac za 1% poprawy zadanego wskaźnika rentowności
1	do 10%	0,06
2	od 11 do 20%	0,05
3	od 21 do 30%	0,04
4	od 31 do 50%	0,03
5	za każdy dalszy 1% poprawy	0,01

Stawki dodatkowego funduszu zakładowego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału w tabeli.

99

UCHWAŁA Nr 180 RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1962 r.

zmieniająca uchwałę nr 191 z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju szkolenia zawodowego w zakładach pracy.*(Monitor Polski z dnia 12 czerwca 1962 r. Nr 47, poz. 222)*

Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W § 2 uchwały nr 191 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju szkolenia zawodowego w zakładach pracy (Monitor Polski Nr 52, poz. 247) wprowadza się następującą zmianę:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Upoważnia się prezydium rad narodowych do ustalania w ramach ich funkcji koordy-

nacyjnych — w zależności od potrzeb danego terenu — minimalnego procentu zatrudnienia uczniów w stosunku do ogółu zatrudnionych w określonych gałęziach gospodarki lub zakładach pracy.“;

2) ust. 2 skreśla się, a ust. 3 otrzymuje kolejną numerację ust. 2.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

100

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 maja 1962 r.

w sprawie powoływania na kształcenie zawodowe lekarzy dentystów, farmaceutów oraz innych fachowych pracowników z wyższym wykształceniem.*(Dziennik Ustaw z dnia 23 maja 1962 r. Nr 30, poz. 142)*

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 3 sierpnia 1954 r. w sprawie powoływania lekarzy na kształcenie zawodowe (Dz. U.

Nr 48, poz. 231) rozciąga się na lekarzy dentystów, farmaceutów i innych fachowych pracowników z wyższym wykształceniem, zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

J. Sztachelski

101

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 4 czerwca 1962 r.

w sprawie uposażenia pracowników izb morskich.*(Dziennik Ustaw z dnia 14 czerwca 1962 r. Nr 35, poz. 160)*

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 1 grudnia 1961 r. o izbach morskich (Dz. U. Nr 58, poz. 320) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do przewodniczących i wiceprzewodniczących izb morskich oraz do pozostałych pracowników izb, zwanych dalej „pracownikami administracyjnymi“.

§ 2. Do przewodniczących i wiceprzewodniczących izb morskich stosuje się w zakresie uposażenia przepisy rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników zatrudnionych w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych (Dz. U. Nr 31, poz. 185), z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Dla przewodniczących i wiceprzewodniczących izb morskich ustala się następującą tabelę stanowisk i zaszerogowania do grup uposażenia zasadniczego:

1) przewodniczący Odwoławczej

Izby Morskiej

grupa II

- 2) wiceprzewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej grupa II lub III
- 3) przewodniczący izby morskiej grupa II lub III
- 4) wiceprzewodniczący izby morskiej grupa II, III lub IV.

§ 4. 1. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w § 3 przysługuje dodatek funkcyjny według następujących stawek:

- 1) przewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej w stawce 1 lub 2
- 2) wiceprzewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej w stawce 2 lub 3
- 3) przewodniczący izby morskiej w stawce 2 lub 3
- 4) wiceprzewodniczący izby morskiej w stawce 3 lub 4.

2. Dodatki funkcyjne określone w ust. 1 przyznaje Minister Żeglugi.

§ 5. 1. Pracownikom zajmującym stanowiska określone w § 3 przysługuje dodatek za wysługę lat.

2. Pracę w izbach morskich traktuje się jak służbę w dziale orzecznictwa państwowych komisji arbitrażowych w rozumieniu § 9 ust. 2 rozporządzenia wymienionego w § 2.

§ 6. Uprawnienia Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej wynikające z § 5 ust. 2, § 8 ust. 1, § 9 ust. 4 i § 12 rozporządzenia wymienionego w § 2 przysługują w stosunku do przewodniczących i wiceprzewodniczących izb morskich Ministrowi Żeglugi.

§ 7. Do pracowników administracyjnych izb morskich stosuje się w zakresie uposażenia przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych, kwalifikacji i uposażenia pracowników administracyjnych w państwowych komisjach arbitrażowych (Dz. U. Nr 40, poz. 205), z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Ustala się tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników administracyjnych izb morskich, stanowiącą załącznik do rozporządzenia i zwaną dalej „tabelą“.

§ 9. Uprawnienia Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej wynikające z § 5 ust. 2 i 4 rozporządzenia wymienionego w § 7 przysługują w stosunku do pracowników administracyjnych izb morskich Ministrowi Żeglugi.

§ 10. Przy przyjęciu do pracy przyznaje się pracownikowi administracyjnemu najniższe uposażenie zasadnicze przewidziane w tabeli dla da-

nego stanowiska. W przypadkach uzasadnionych doświadczeniem zawodowym pracownika bądź gdy wymagają tego ważne względy służbowe, przewodniczący właściwej izby morskiej może przyznać uposażenie wyższe.

§ 11. 1. Dodatek kwalifikacyjny przysługuje pracownikom administracyjnym zatrudnionym na stanowiskach, dla których w tabeli dodatek ten jest przewidziany.

2. Dodatek kwalifikacyjny przyznaje przewodniczący właściwej izby morskiej według następujących zasad:

- 1) stawka 1 dodatku kwalifikacyjnego przysługuje pracownikowi posiadającemu 1-roczną praktykę w izbach morskich,
- 2) stawka 2 dodatku kwalifikacyjnego przysługuje pracownikowi posiadającemu:
 - a) 5-letnią praktykę w izbach morskich albo
 - b) 2-letnią praktykę w izbach morskich, jeżeli ponadto złożył egzamin sekretariacki,
- 3) stawka 3 dodatku kwalifikacyjnego przysługuje pracownikowi posiadającemu:
 - a) 10-letnią praktykę w izbach morskich albo
 - b) 5-letnią praktykę w izbach morskich, jeżeli ponadto złożył egzamin sekretariacki.

3. Za równoznaczne ze złożeniem egzaminu sekretariackiego uważa się zwolnienie od egzaminu przewidziane w § 3 ust. 3 rozporządzenia powołanego w § 7.

§ 12. Przewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej może wyrazić zgodę na przyznanie dodatku kwalifikacyjnego pracownikowi administracyjnemu nie posiadającemu wymaganej ilości lat praktyki w izbach morskich, jeżeli okres praktyki nabytej w innych instytucjach (przedsiębiorstwach) daje dostateczną gwarancję należytego wykonywania powierzonych mu obowiązków.

§ 13. Przewodniczący Odwoławczej Izby Morskiej ustali zakres przewidzianego w tabeli egzaminu sekretariackiego, skład i sposób powoływania komisji egzaminacyjnej oraz zasady i tryb jej działania.

§ 14. Pracownikom uczestniczącym w charakterze protokolantów w posiedzeniach izb morskich wykraczających poza godziny urzędowe przyznaje się wynagrodzenie w wysokości 38 zł za posiedzenie, bez względu na czas trwania posiedzenia.

§ 15. Tworzy się fundusz nagród w wysokości 3% funduszu płac izb morskich.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Minister Żeglugi: S. Darski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Żeglugi z dnia 4 czerwca 1962 r. (poz. 160).

TABELA STANOWISK, KWALIFIKACJI I UPOSAŻENIA PRACOWNIKÓW ADMINISTRACYJNYCH IZB MORSKICH

Lp.	Stanowisko służbowe	Uposażenie w zł				Wymagane kwalifikacje w zakresie			
		zasadnicze	dodatek kwalifikacyjny			wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej		
			s t a w k a				ogółem	w izbach morskich	
1	2	3	1	2	3	7			8
			4	5	6				
1.	Główny księgowy	1.600—2.500	300	400	500	a) wyższe ekonomiczne b) średnie finansowe lub ogólne	2 5	— —	
2.	Samodzielny referent (dochodzeniowy)	1.600—2.300	300	400	500	a) wyższe prawnicze lub ekonom. b) średnie	4 8	— 3	
3.	Kierownik sekretariatu	1.600—2.300	300	400	500	a) wyższe prawnicze lub ekonom. b) średnie i egzamin sekretariacki	3 5	— 2	
4.	St. sekretarz	1.000—1.600	220	300	380	średnie i egzamin sekretariacki	2	1	
5.	Sekretarz	850—1.300	200	260	330	średnie i egzamin sekretariacki	1	—	
6.	Starszy referent (dochodzeniowy)	1.500—2.200	300	400	500	a) wyższe prawnicze lub ekonom. b) średnie	— 2	— —	
7.	Starszy księgowy	900—1.400	150	220	300	średnie finansowe lub ogólne i kurs księgowości	2	—	
8.	Księgowy	800—1.300	150	220	300	a) średnie finansowe lub ogólne b) niepełne średnie i kurs księgowości	1 2	— —	
9.	Kasjer	800—1.300	200	260	330	a) średnie b) podstawowe	1 2*)	— —	
10.	Bibliotekarz	900—1.300	150	220	300	średnie	3	—	
11.	Maszynistka-referent	800—1.200	150	220	300	a) średnie i umiejętność pisania na maszynie b) podstawowe i umiejętność pisania na maszynie	— 1	— —	
12.	Maszynistka	750—950	—	—	—	podstawowe i umiejętność pisania na maszynie	—	—	
13.	Praktykant	800—950 750	—	—	—	średnie podstawowe	— —	— —	
14.	Starszy woźny	700—850	—	—	—	podstawowe	—	—	
15.	Woźny	700	—	—	—	podstawowe	—	—	
16.	Sprzątaczką	700	—	—	—	—	—	—	

*) W tym 1 rok praktyki w rachunkowości.

ZARZĄDZENIE Nr 53 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 4 czerwca 1962 r.

w sprawie zmian w wykazach jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(Monitor Polski z dnia 16 czerwca 1962 r. Nr 48, poz. 230)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 oraz z 1961 r. Nr 14, poz. 74 i Nr 81, poz. 343 i z 1962 r. Nr 13, poz. 51) zarządza się, co następuje:

§ 1. W „Wykazie jednostek organizacyjnych“, stanowiącym załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 oraz z 1961 r. Nr 14, poz. 74 i Nr 81, poz. 343 i z 1962 r. Nr 13, poz. 51) wprowadza się następujące zmiany:

1) w grupie II wykazu dodaje się lp. 9 i 10 w brzmieniu:

„9. Przedsiębiorstwo Projektowania i Budowy Zakładów Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego „Prozamet.“

10. Przedsiębiorstwo Projektowania i Dostaw Inwestycyjnych.“;

2) w grupie III wykazu lp. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Żegluga Śródlądowa — 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego.

6. Przedsiębiorstwa rybołówstwa morskiego — 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego.

Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w poszczególnych jednostkach wymienionych pod lp. 4, 5 i 6 nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 3,5% planowanego osobowego funduszu płac. Jeżeli w jednostkach tych, stosownie do przepisów § 3 ust. 1 uchwały, środki funduszu

mogą być uruchamiane za osiągnięcie wyniku planowanego, wówczas dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne przysługują za osiągnięcie poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego“.

§ 2. W „Wykazie jednostek organizacyjnych“, stanowiącym załącznik do uchwały nr 179 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. o rozciągnięciu przepisów uchwały nr 84 z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych na inne jednostki organizacyjne (Monitor Polski Nr 52, poz. 246) wprowadza się następujące zmiany:

lp. 1 i 2 wykazu otrzymują brzmienie:

„1. Polskie Linie Oceaniczne — 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego.

2. Polska Żegluga Morska — 30% poprawy wyniku osiągniętej w porównaniu do wyniku roku ubiegłego.

Jednostki wymienione pod lp. 1 i 2 mogą przeznaczyć dodatkowe środki na powiększenie funduszu za osiągnięcia ekonomiczne pod warunkiem wykonania planu wpływów od central handlu zagranicznego przy zastosowaniu stawek rynkowych. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne w poszczególnych jednostkach wymienionych pod lp. 1 i 2 nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 3,5% planowanego osobowego funduszu płac. Jeżeli w jednostkach tych, stosownie do przepisów § 3 ust. 1 uchwały, środki funduszu mogą być uruchamiane za osiągnięcie wyniku planowanego, wówczas dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne przysługują za osiągnięcie poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego“.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 4 kwietnia 1962 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatku specjalnego przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych.

(Monitor Polski z dnia 25 maja 1962 r. Nr 42, poz. 198)

Na podstawie art. 105 i 132 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336), art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. Nr 10, poz. 64), art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 6 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225) w porozumieniu z Ministrami: Szkolnictwa Wyższego, Oświaty, Kultury i Sztuki, Zdrowia i Opieki Społecznej, Obrony Narodowej, Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie określenia przypadków nie stanowiących przeszkody do pobierania dodatków specjalnych przez pracowników nauki i pracowników dydaktycznych (Monitor Polski Nr 13, poz. 55) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Poza przypadkami określonymi w § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz.

U. Nr 43, poz. 225) nie stanowi przeszkody do pobierania dodatku specjalnego, o którym mowa w § 5 tego rozporządzenia, wykonywanie przez pracowników nauki oraz pracowników dydaktycznych:

- 1) zajęć dydaktycznych w szkołach średnich ogólnokształcących, w szkołach zawodowych, w średnich szkołach medycznych, w liceach pedagogicznych i studiach nauczycielskich oraz w szkołach artystycznych I i II stopnia — na podstawie umowy o pracę, pod warunkiem że liczba godzin tych zajęć nie przekracza 8 godzin tygodniowo,
- 2) pracy w zespołach orzekających komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, przewidzianych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, w charakterze przewodniczących lub członków tych zespołów, jeżeli czas ich pracy w tych zespołach nie przekracza 3^{1/2} godziny dziennie (21 godzin tygodniowo) i jeżeli poza pracą w zespołach nie wykonują innych dodatkowych stałych zajęć zarobkowych.“

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1962 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski***ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 28 maja 1962 r.

w sprawie określenia przypadków, w których może być nadany tytuł robotnika wykwalifikowanego bez obowiązku zdawania egzaminu.

(Monitor Polski z dnia 12 czerwca 1962 r. Nr 47, poz. 229)

Na podstawie § 5 ust. 2 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych (Monitor Polski Nr 76, poz. 402) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Poza osobami wymienionymi w § 5 ust. 1 uchwały nr 367 Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1959 r. w sprawie przyznawania robotnikom tytułów kwalifikacyjnych — tytuł wykwalifikowanego robotnika bez egzaminu może być nadany osobom, które:

- 1) przed dniem 1 stycznia 1959 r. ukończyły:
 - a) zasadniczą szkołę zawodową lub szkołę uznaną przez Ministerstwo Oświaty za równorzędną i pracowały w zawodzie wyuczonym lub pokrewnym, jeżeli łączny okres nauki w szkole i pracy tych osób w tych zawodach wynosi co najmniej 4 lata,
 - b) technikum zawodowe lub szkołę uznaną przez Ministerstwo Oświaty za równorzędną i pracowały w zawodzie wyuczonym lub pokrewnym na stanowisku robotnika wykwalifikowanego przez okres co najmniej 2 lat;

2) ukończyły zasadniczą szkołę zawodową, technikum zawodowe lub szkołę uznaną przez Ministerstwo Oświaty za równorzędną i zostały zwolnione od odbycia wstępnego stażu pracy w przypadkach określonych w § 14 uchwały nr 196 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących (*Monitor Polski* Nr 47, poz. 273) lub w analogicznych przypadkach określonych w przepisach wydanych w wykonaniu § 17 i 23 tej uchwały, jeżeli po ukończeniu szkoły pracowały w tym samym zakładzie pracy przez okres co najmniej 2 lat w zawodzie wyuczonym lub pokrewnym na stanowisku wykwalifikowanego robotnika.

2. Warunkiem nadania przez Państwową Komisję Egzaminacyjną osobom wymienionym w ust. 1 tytułu wykwalifikowanego robotnika bez egzaminu jest przedstawienie przez nie opinii kierownika zakładu pracy lub osoby przez niego upoważnionej, wydanej po porozumieniu z radą zakładową, a w spółdzielniach pracy — po porozumieniu z radą spółdzielni — na podstawie zaświadczenia zakładowej komisji kwalifikacyjnej stwierdzającego, zgodnie z określonymi wymaganiami kwalifikacyjnymi dla danego zawodu, przygotowanie kandydata do otrzymania w tym zakresie tytułu robotnika wykwalifikowanego.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

105

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 czerwca 1962 r.

w sprawie gospodarowania etatami i funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w roku 1962.

(*Monitor Polski* z dnia 16 czerwca 1962 r. Nr 48, poz. 232)

Na podstawie art. 13 ust. 4 ustawy budżetowej na rok 1962 z dnia 22 grudnia 1961 r. (*Dz. U.* Nr 60, poz. 334) zarządza się, co następuje:

I. Gospodarka etatami.

§ 1. Etaty osobowe centralnych i terenowych organów administracji państwowej, wymiaru sprawiedliwości i prokuratury oraz jednostek podległych finansowanych z budżetu w dziale 11 klasyfikacji wydatków budżetowych — Administracja publiczna i w dziale 12 — Instytucje wymiaru sprawiedliwości i prokuratura, ustalone w załącznikach nr 2 i 4 do ustawy budżetowej na rok 1962 z dnia 22 grudnia 1961 r. (*Dz. U.* Nr 60, poz. 334) — nie mogą ulec zwiększeniu, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 30 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (*Dz. U.* Nr 45, poz. 221) oraz w art. 13 ustawy budżetowej na rok 1962.

§ 2. W ramach limitów etatów, o których mowa w § 1, oraz w ramach zmian tych limitów dokonanych przez Radę Ministrów lub Ministra Finansów:

- 1) właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) dokonają podziału etatów między poszczególne komórki organizacyjne ministerstwa (urzędu centralnego) i jednostki podległe,
- 2) prezydium rad narodowych dokonają podziału etatów między wydziały oraz między prezydium rad narodowych niższych stopni.

II. Gospodarka funduszem płac.

§ 3. 1. Osobowy fundusz płac jednostek, o których mowa w § 1, oraz jednostek budżetowych finansowanych z budżetu z pozostałych działów limitowany jest kwotą zatwierdzoną w budżecie na rok 1962 w § 1 klasyfikacji wydatków budżetowych, a bezosobowy fundusz płac — kwotą zatwierdzoną w § 3 tej klasyfikacji.

2. Osobowy fundusz płac jednostek terenowej administracji państwowej finansowanych z budżetów terenowych w dziale 11 klasyfikacji wydatków budżetowych — Administracja publiczna — podlega ponadto limitowaniu miesięcznemu na zasadach dotychczasowych.

3. Osobowy i bezosobowy fundusz płac zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych i zadań finansowanych ze środków specjalnych wszystkich działów klasyfikacji budżetowej oraz jednostek finansowanych w ramach funduszu postępu technicznego, ustalony w zatwierdzonych w obowiązującym trybie planach finansowych tych jednostek na 1962 r., stanowi limit nieprzekraczalny.

§ 4. 1. Zmiany limitów funduszu płac, o których mowa w § 3, mogą być dokonywane w przypadkach i w trybie określonych:

- 1) w art. 28 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym,
- 2) w art. 13 ustawy budżetowej na rok 1962 przez Ministra Finansów na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).

go) lub przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa),

3) w rozdziale XIV uchwały nr 505 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1961 r. o narodowym planie gospodarczym na 1962 r.

2. Właściwe ministerstwa (urzędy centralne) i prezydium rad narodowych mogą wyrażać zgodę na przekroczenie funduszu płac ustalonego w planach finansowych na rok 1962 podległych zakładów budżetowych, gospodarstw pomocniczych i zadań finansowanych ze środków specjalnych, o ile jest to niezbędne w wyniku zwiększenia przez te jednostki ich zadań.

§ 5. 1. Dla zapewnienia prawidłowej gospodarki funduszem płac roczny plan osobowego funduszu płac jednostek, o których mowa w § 3 ust. 1 i 3, powinien być podzielony na kwartały.

2. Przez osobowy fundusz płac, o którym mowa w ust. 1, rozumie się osobowy fundusz płac, określony w § 1 poz. a klasyfikacji wydatków budżetowych.

3. Przy podziale rocznego osobowego funduszu płac na kwartały należy uwzględnić:

- 1) terminy awansów, ustalone w § 8, jak również awanse automatyczne (np. nauczycieli, służby zdrowia), wypłaty premii oraz dodatki za wysługę lat,
- 2) przypadki, gdy stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego.

4. Podział planu rocznego osobowego funduszu płac na kwartały powinien być zatwierdzony przez kierownika (dyrektora) jednostki sporządzającej podział planu (po uprzednim podpisaniu przez głównego księgowego tej jednostki) w ciągu 14 dni od dnia ogłoszenia zarządzenia.

5. Jednostka sporządzająca podział planu zobowiązana jest w ciągu 18 dni od dnia ogłoszenia zarządzenia przekazać podział planu, o którym mowa w ust. 1—4, do wiadomości jednostki zatwierdzającej zgodnie z obowiązującymi przepisami jej jednostkowy plan finansowy.

§ 6. Wykorzystanie osobowego funduszu płac nie powinno w zasadzie przekraczać w poszczególnych kwartałach planu kwartalnego ustalonego zgodnie z przepisami § 5.

§ 7. Bezosobowy fundusz płac oraz część osobowego funduszu płac, określona w § 1 poz. b klasyfikacji wydatków budżetowych, tj. kwoty na deputaty i umundurowanie, nie podlegają obowiązkowi planowania kwartalnego, o którym mowa w § 5, z tym że wydatki z każdego z tych tytułów w ciągu roku nie mogą przekroczyć kwot ustalonych na rok 1962.

§ 8. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia (w tym również specjalnych dodatków kwalifikacyjnych)

mogą być przyznawane wyłącznie w dwóch terminach: 1 stycznia i 22 lipca każdego roku, z tym że pracownik może być awansowany na danym stanowisku nie częściej niż raz w ciągu roku pracy.

2. Poza terminami wymienionymi w ust. 1 wyższe stawki wynagrodzenia mogą być przyznane pracownikowi jedynie w razie:

- 1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego,
- 2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awans automatyczny lub automatyczne przyznanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. dodatku za wysługę lat, za znajomość języków obcych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, dodatku z tytułu posiadania uprawnień budowlanych, dodatku dla dyplomowanych biegłych księgowych),
- 3) przyznania przez Prezesa Rady Ministrów dodatkowej puli indywidualnych uposażeń ryczałtowych.

§ 9. Zmiana wysokości wynagrodzenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

§ 10. Wynagrodzenie dla pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków, zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że przepisy uposażeniowe stanowią inaczej.

§ 11. Specjalne dodatki kwalifikacyjne ustalone są corocznie w limitach miesięcznych. Przekroczenie limitu miesięcznego w razie niewykorzystania go w miesiącach ubiegłych jest niedozwolone.

§ 12. Sumy przeznaczone na fundusz płac dla jednostek, których uruchomienie ma nastąpić w ciągu roku budżetowego, powinny być wyodrębnione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

III. Przepisy końcowe.

§ 13. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią kontrolę wykonania przepisów niniejszego zarządzenia w celu zapobieżenia nieprawidłowej gospodarcy w zakresie etatów (zatrudnienia) i funduszu płac jednostek podległych.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

106

PISMO OKÓLNE Nr 14
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 2 maja 1962 r.

w sprawie ustalenia rodzajów stanowisk służbowych, z którymi łączy się odpowiedzialność za gospodarkę w dziedzinie zatrudnienia i płac w przedsiębiorstwach.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 czerwca 1962 r. Nr 3, poz. 8)

W związku z postanowieniem § 21 ust. 2 uchwały Nr 106 Rady Ministrów z dnia 27 marca 1962 r. w sprawie zasad i trybu kontroli funduszu płac przedsiębiorstw uspołeczniczonych wykonywanej przez banki (Monitor Polski Nr 29, poz. 123) — ustala się w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych co następuje:

1. Za stanowiska służbowe, z którymi łączy się bezpośrednia odpowiedzialność zatrudnionych na tych stanowiskach pracowników za gospodarkę w dziedzinie zatrudnienia i płac należy uważać:

- 1) dyrektora przedsiębiorstwa,
- 2) zastępców dyrektora, o ile podlegają im komórki organizacyjne zajmujące się zagadnieniami zatrudnienia i płac oraz komórki organizacyjne upoważnione do podejmowania decyzji w sprawach gospodarowania czasem pracy i funduszem płac,
- 3) głównego księgowego,
- 4) kierownika komórki zatrudnienia i płac lub innej komórki organizacyjnej, w zakresie której wchodzi sprawy zatrudnienia i płac,

5) kierownika wydziału, zakładu, wytwórni, oddziału itp., mistrza odcinka produkcyjnego — w których nastąpiło przekroczenie funduszu płac względnie inne naruszenie dyscypliny płac,

6) inne stanowiska, o ile zatrudnieni na nich pracownicy uprawnieni są do podejmowania decyzji w zakresie zatrudnienia i płac, w szczególności decyzji dotyczących zaseregowania, premiowania, pracochłonności robót i zlecania pracy w godzinach nadliczbowych.

2. Szczegółowy zakres stanowisk służbowych, z którymi łączy się bezpośrednia odpowiedzialność zatrudnionych na tych stanowiskach pracowników za gospodarkę w dziedzinie zatrudnienia i płac w poszczególnych przedsiębiorstwach określa się — w zależności od struktury organizacyjnej, nomenklatury stanowisk oraz zakresu działania — w szczegółowych regulaminach premiowania.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

107

PISMO OKÓLNE Nr 22
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 26 maja 1962 r.

w sprawie podstawy obliczania ryczałtu za przeniesienia służbowe.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 czerwca 1962 r. Nr 3, poz. 11)

W związku z zapytaniem jak obliczać ryczałty za przeniesienia służbowe, wyjaśnia się po uzgodnieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, co następuje:

Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. z 1948 r. Nr 38, poz. 279 i z 1953 r. Nr 41, poz. 196) stanowią w § 38 ust. 1, że za podstawę obliczenia ryczałtu za przeniesienie służy uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

Założeniem tych przepisów było, że zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym na-

stępuje równocześnie z faktycznym przesiedleniem się, że zatem wypłata ryczałtu za przeniesienie powinna nastąpić równocześnie ze zgłoszeniem się do służby.

Z uwagi na to, że:

- w obecnych warunkach mieszkaniowych od chwili zgłoszenia się do służby w nowym miejscu służbowym do chwili faktycznego przesiedlenia się upływa niejednokrotnie znaczny okres czasu,
- ryczałt za przeniesienie — zgodnie z § 37 ust. 1 powołanego rozporządzenia — służy na pokrycie wydatków związanych z przeniesieniem,
- przyjęto zasadę, że ryczałt za przeniesienie służbowe powinien być przyznawany tylko w razie rzeczywistego przesiedlenia się pra-

cownika do miejscowości, do której został przeniesiony, należy za podstawę obliczenia ryczałtu przyjąć uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło faktyczne przesiedlenie się potwierdzone dowodem za-

meldowania się na stały pobyt w nowym miejscu zamieszkania.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

108

**WYJAŚNIENIE Nr 3
KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 3 maja 1962 r.

dotyczące interpretacji niektórych postanowień uchwały Nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 czerwca 1962 r. Nr 3, poz. 9)

W związku z zapytaniami dotyczącymi interpretacji określenia „płaca podstawowa“, zawartego w uchwale Nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 14, poz. 73) — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń spo-

łecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) wyjaśnia, co następuje:

Przez użyte w wymienionej uchwale określenie „płaca podstawowa“ należy rozumieć „płacę wynikającą z osobistego zaszerogowania pracowników umysłowych“ wg obowiązujących tabel płac. Określenia tego nie należy mylić z pojęciem „płacy podstawowej“, ustalonym wyłącznie dla celów statystycznych w instrukcji Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie bieżącej sprawozdawczości statystycznej przedsiębiorstw przemysłu.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

109

**WYJAŚNIENIE Nr 4
KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 12 kwietnia 1962 r.

w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za część miesiąca pracownikom płatnym miesięcznie.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 czerwca 1962 r. Nr 3, poz. 10)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

W związku z zapytaniami niektórych resortów co do zasad obliczania wynagrodzenia za część miesiąca pracownikom płatnym miesięcznie, Komitet Pracy i Płac za najściślejszy sposób obliczania uznał system dzielenia wynagrodzenia miesięcznego przez faktyczną liczbę dni kalendarzowych w danym miesiącu i mnożenia otrzymanej

w ten sposób kwoty przez liczbę dni, w ciągu których pracownik pozostawał w stosunku pracy w danym miesiącu, nie wyłączając niedziel i dni świątecznych, z tym, że przyjęcie tego systemu jako zasady generalnej, nie narusza zachowania zasady szczególnej dla przypadków nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy ustalonej w piśmie okólnym Nr 85 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1960 r. w sprawie niewypłacania wynagrodzenia za czas nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy (Monitor Polski Nr 48, poz. 231).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

**WYJAŚNIENIE Nr 5
KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 5 czerwca 1962 r.

**w sprawie uposażenia pracowników nauki i pracowników dydaktycznych
pełniących funkcje w administracji państwowej.***(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 18 czerwca 1962 r. Nr 3, poz. 12)*

W związku z zachodzącymi wątpliwościami odnośnie stosowania przepisu § 7 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 roku w sprawie uposażenia pracowników szkół wyższych, Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych (Dz. U. Nr 43, poz. 225) — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) wyjaśnia, co następuje:

1. Osobami pełniącymi funkcje w administracji państwowej w rozumieniu przepisu § 7 ust. 2 wyżej powołanego rozporządzenia są pracownicy nauki i pracownicy dydaktyczni zatrudnieni w administracji państwowej w pełnym wymiarze czasu pracy. Przepis § 7 ust. 2 nie ma zatem zastosowania do pracowników nauki i pracowników dydaktycznych zatrudnionych równocześnie w szkole wyższej lub PAN i w niepełnym wymiarze czasu pracy w admini-

stracji państwowej jako dodatkowym miejscu pracy w charakterze doradców, konsultantów itp.

Pracownicy ci powinni otrzymywać:

- pełne uposażenie w szkole wyższej lub PAN, natomiast
 - w administracji państwowej wynagrodzenie zryczałtowane w wysokości uzależnionej od czasu pracy i rodzaju obowiązków pracownika, przy czym czas pracy i rozmiar obowiązków należy tak ustalić, aby wynagrodzenie nie przekraczało 50% uposażenia przysługującego na zajmowanym stanowisku w administracji państwowej oraz 100% uposażenia zasadniczego w głównym miejscu pracy, tj. w szkole wyższej lub PAN.
2. Wyjaśnienie powyższe stosuje się odpowiednio do pracowników naukowych zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

Wydawca: Centralna Rada Związków Zawodowych

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilecza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.